

KONIÁŠ

MUŽ NA STEZCE

& Konec vlka samotáře

MIROSLAV ŽAMBOCH

2., rozšířené vydání

TRIFID

Miroslav Žamboch
Koniáš: Muž na stezce

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnžována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele*

© Miroslav Žamboch, 2017
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017
Illustrations © Petr Vyoral, 2017
Cover © Lubomír Kupčík, 2017

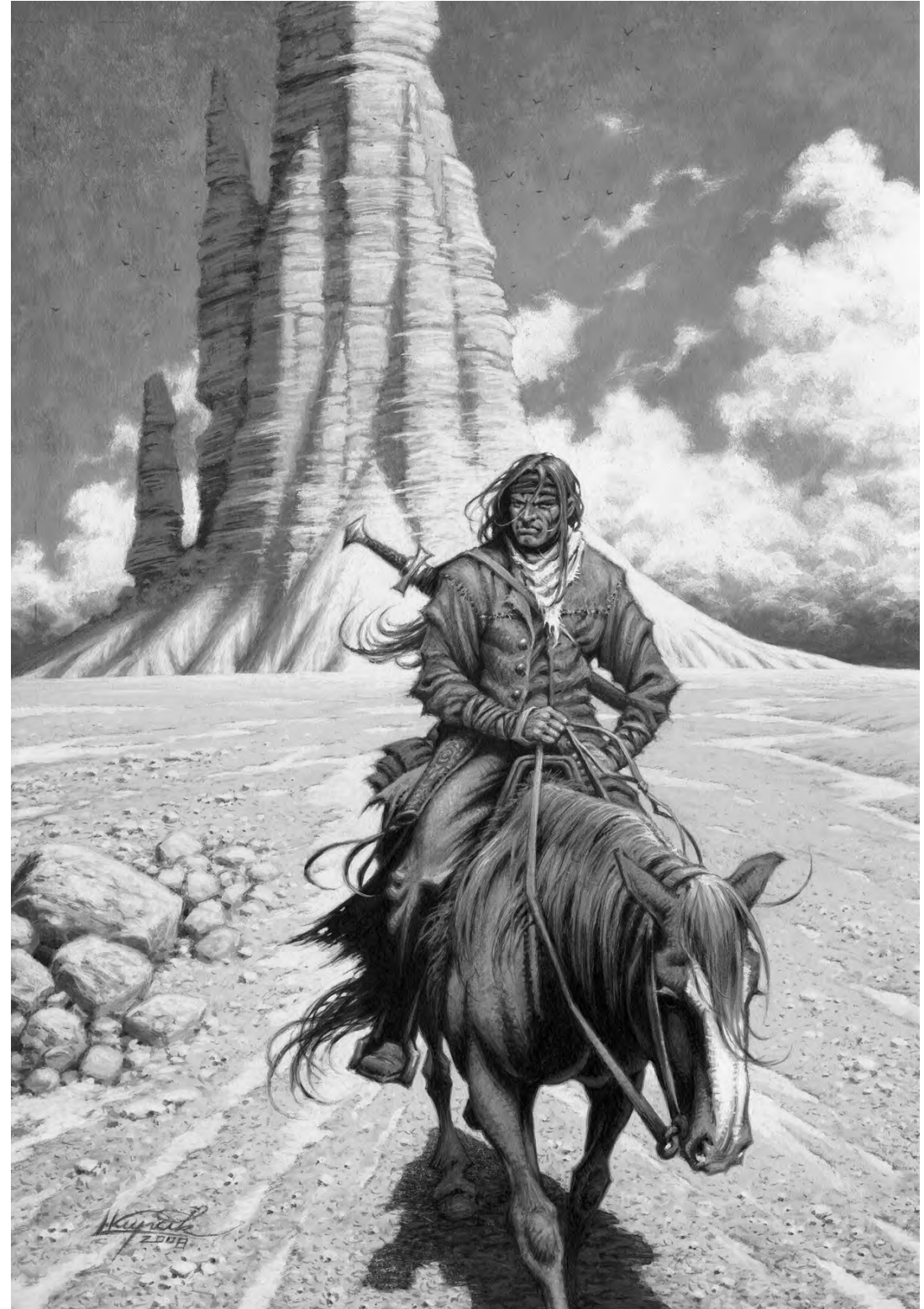
ISBN 978-80-7553-392-0 (pdf)

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

MIROSLAV ŽAMBOCH

KONIÁŠ

MUŽ NA STEZCE

MIROSLAV ŽAMBOCH

KONLÁŠ

MUŽ NA STEZCE

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Až na dno

Pomalou jsem jedl polévku a přikusoval k ní chléb. Byl tvrdý a na povrchu plesnivý, ale lepší jídlo jsem si nemohl dovolit. Chlapík u vedlejšího stolu zanađával, hlučně odsunul ťidli a postavil se. Najednou jsem drťel v prstech vrhací šipku, ještě před okamťikem ukrytou v pouzdře na spodní straně levého předloktí. Byl to automatický reflex, a kdyby muž udělal jediný krok směrem ke mně, na místě bych ho zabil. Místo toho zamířil ven. Schoval jsem zbraň a vyměnil ji za lťici. Už to trvalo moc dlouho. Neustálé napětí a vědomí nebezpečí mě změnilo ve zvíře zahnané do kouta, ve tvora, který se nejprve brání, a teprve potom přemýšlí.

Po dvou týdnech v divočině mi přečpaná a páchnoucí putyka připadala jako vrchol luxusu. Hospoda se nacházela na samém okraji města a očividně se zde scházeli lidé, kteří nestáli o přítomnost královských špiclů nebo vojáků. Plášť jsem si odložil na lavici vedle sebe a konečně jsem cítil, jak na mně pomalu osychá oblečení. Svě dlouhé nohy jsem si natáhl co nejbliťe ke krbu, abych se pořádně zahřál. Srkal jsem poslední zbytky vlašné polévky a úkosem pozoroval přítomné. Zloději, zlodějíčkové, pašeráci, nájemní bijci. Všiml jsem si, ťe malého kluka krčícího se u okna, zaujal můj plášť. Neměl jsem v kapsách nic cenného, ale nerad bych o něj přišel, protože byl nepromokavý. Poslední věc, která mi zbyla z domova. A k tomu pět stříbrných.

„Dáte si ještě něco?“ zastavil se hospodský u mého stolu.

„Ještě jednou to samý,“ odpověděl jsem.

Se zabručáním odešel. Ještě před nedávnem mě v hostincích oslovovali mládenče nebo mladý pane. Teď se mi lidé pohledem vyhýbali a bylo jim nepříjemné se mnou jen hovořit. Možná za to mohly sotva zahojené jizvy v obličejí nebo špatně srostlý přeražený nos. Nikdy jsem nebyl příliš pohledný, spíše naopak, ale dalo se to přežít. Když jsem před týdnem zahlédl svůj odraz na vodní hladině, samotného mě překvapilo, jak špatně a zle vypadám. Zle – to bylo to správné slovo. Už dva roky jsem byl na útěku. Dva roky jsem se schovával, utíkal, bránil se a zabíjel. Naučil jsem se lstivosti, opatrnosti, nikomu jsem nevěřil. A to všechno se mi vepsalo do tváře. Pustil jsem chléb a chytil za předloktí kluka, který se mi zpoza stolu pokoušel ukrást plášť.

„Víš, co dělají zlodějům?“

Polekaně mě pozoroval, v očích se mu zračila bolest. Držel jsem ho pevně a ještě mu páčil ruku v zápěstí. Ve Vandetu jsem viděl, jak podobný malý darebák ošklivě pobodal kupce.

„Nevím,“ zavrtěl hlavou.

„Sekají jim ruce.“

Pustil jsem ho. Otočil se a jako blesk vyběhl z hospody.

Hospodský přede mě postavil další talíř polévky. O peníze si neřekl a já mu žádné nenutil. Cítil jsem se unavený. Ne fyzicky, ale psychicky. Od doby, kdy jsem utekl z domova, jsem zabil jedenadvacet mužů. Většinu z nich jsem znal osobně. Byli to členové otcovy elitní jednotky, dokonalí bojovníci, naprosto oddaní svému pánovi. Tak oddaní, že neváhali pronásledovat jeho syna. Dnes už jsem věděl, že jsem tehdy udělal chybu. Měl jsem ho zabít. Myslím svého otce.

„Mohu si přisednout?“

Zvedl jsem oči. Chlapík stál u mého stolu, mluvil ke mně a přinesl si s sebou dokonce židli. Pravděpodobně to myslel vážně. Byl drobný, skoro malý, a štíhlý. Tvář měl nezvykle bledou, oči studeně modré, posazené blízko kořene nosu. Nepatřil sem. Plášť

mu dokonale padl, a přestože byla látka na první pohled jemná a lehoučká, kapky vody do ní nevsakovaly a zůstávaly na povrchu.

Pokrčil jsem rameny. „Jistě.“

Beze spěchu přisunul židli ke stolu a posadil se. Najednou se kolem nás vytvořil volný prostor. Nepatřil sem, ale znali ho.

„Dáte si něco k pití?“

Kdyby přišel dřív, objednal bych si pořádné jídlo, ale po dvou porcích polévky a pecnu plesnivého chleba se do mě už nic jiného nevešlo.

„Svařené víno.“

Pohledem přivolal hostinského a objednal celý džbán. Usrkl jsem. Víno vonělo po skořici a hřebíčku, trpkost se mísila se sladkostí. Cítil jsem, jak horká tekutina příjemně klouže do žaludku. Ideální nápoj pro studené a deštivé podnebí. Nechápal jsem, jak mohou lidé pít zdejší mizerné pivo. Mlčel jsem a čekal, až návštěvník začne sám.

„Měl bych pro vás práci,“ přešel přímo k věci.

Nadzdvihl jsem obočí. „Hledám práci.“

Potřeboval jsem peníze, hodně peněz, protože když se člověk schovává a utíká, musí si cestu sypat zlatem.

„Je to velmi dobře placená práce,“ pokračoval.

„Jak moc ,velmi‘?“

„Pět set zlatých záloha, pět set zlatých potom.“

Pochopil jsem, kam míří.

„Nezabím lidi,“ řekl jsem a v duchu dodal – za peníze.

Zamračil se, hladké čelo mu pokryly vrásky a jeho oči se změnily ve dva kusy ledu.

„Vypadáte jako profesionál.“

Nebyl zvyklý, aby se někdo protivil jeho přáním nebo rozkazům.

„Zdání někdy klame.“

Zamyslel se. Viděl jsem, jak mu v hlavě cvakají kolečka, jak se rozhoduje, co pro něj bude nejvýhodnější.

„Zdržíte se zde dlouho?“

„Nevím. Asi se svezu po řece dolů do přístavu. Je tam laciněji, možná se nechám najmout na nějakou loď.“

Položil na stůl poloprázdný váček.

„Nechám vám nějaké peníze, abyste si mohl odpočinout. Samozřejmě naprosto nezávazně. Kdybyste však změnil názor, řekněte tady hostinskému, že chcete mluvit s Eduardem. Zbytek zařídí.“

Svého poháru se ani netkl a odešel.

Ve váčku bylo deset zlatých. Ještě před rokem pro mě podobný obnos neznamenal nic. Teď jsem si místo deseti lesklých mincí představil lázeň, pokoj, čistou postel a jídlo na dlouhou cestu.

„Nemáte zájem, pane?“

Stála trochu plaše kousek od mého stolu. Zřejmě mi špatně viděla do tváře, protože by se jinak nezeptala. Nemohlo jí být o moc víc než mně, ale řemeslo děvky je těžké a rychle se při něm stárne. Měla bílou sukni s umolousaným lemem, vysoká šněrovačka jí zdvihala velká ňadra téměř až k ramenům. Právě musela přijít z venku, protože v odbarvených, natočených vlasech se jí leskly kapky vody. Plné rty nepotřebovaly rtěnku, přesto je měla zdůrazněné lacinou lascivní červení.

„Kolik?“ zeptal jsem se.

Váhala. „Dva zlaté.“

Věděl jsem, že víc než zdvojnásobila obvyklou taxu pouličních děvek, ale nevadilo mi to. Nechtěl jsem dnes být sám.

„Na celou noc. Za tři zlaté,“ zvýšil jsem nabídku dříve, než stačila říct ne.

Vyšli jsme z hospody. Pršelo, obloha byla potažená olověnou clonou, ve vzduchu se vznášela všudypřítomná, až do morku kostí pronikající vlhkost. Pod nohama nám čvachtalo bláto. Povytáhla

si sukni, aby si ji tolik nezamazala. Všiml jsem si, že má na nohou pořádné holínky. Zdejší podnebí střevícům opravdu nepřálo.

„Mám kumbál vedle v ulici, povedu vás,“ řekla váhavě a zavěsila se do mě.

Vnímal jsem její stoupající nejistotu a strach. Asi jsem se nechoval jako typický zákazník.

„Ubytujeme se ve městě.“

Neprotestovala.

U pouličního prodavače jsem koupil jednoduchý deštník z navoskovaného papíru a dal jí ho. Bylo by mi nepříjemné, kdyby celou cestu mokla. Některých pozůstatků výchovy se člověk zbaňuje pomalu.

Našel jsem penzion v kupecké čtvrti, kde jsme se ubytovali. Chlapík za pultem si nás sice podezřívavě prohlížel, ale když jsem se na něho zakabonil, bez dalších vytáček mi dal klíče od pokoje.

„Roztopte v lázních,“ houkl jsem na něho na odchodu.

Ponořil jsem se do horké vody. Z hladiny se zvedala pára, ve velké keramické peci hučel oheň. Na stropě se srážela voda a kapala zpět do bazénu. Místní lidé bojovali se studeným podnebím nejrůznějšími způsoby a lázně byly jejich nejsilnější trumf. Někde je plnili horkou vodu prýštící přímo ze země. Přistihl jsem se, že přemýšlím nad tisícovkou zlatých. Ty peníze by se mi hodily. Mohl bych si koupit místo na lodi a odjet z Kontinentu, daleko z otcova dosahu. Možná bych to usmlouval i na víc. Zamrazilo mě. Právě jsem uvažoval o řemeslné vraždě. Dva roky mě změnili více, než jsem si myslel, smrt se pro mě stala něčím naprosto přirozeným. A vlastní život se změnil v cosi nejasného, vzdáleného, potaženého šedým závojem. Odehnal jsem nepříjemné myšlenky a oddal se konejšivému pohupování horké

vody. Vrzly dveře. Ze zvyku jsem zkontroloval, kde mám zbraně: meč i nůž ležely na okraji bazénu nedaleko mé pravé ruky. Přišla zahalená do lněné pleny a rychle vklouzla do vody.

Přisunul jsem jí březovou metličku, kartáč a mýdlo.

„Připadá vám směšný, že se stydím?“ zeptala se nejistě.

„Ne.“

Nelhal jsem. Uvědomil jsem si, že jsem rád, že jsem zde byl první a nemusel jí ukazovat své dlouhé a zjizvené tělo. To její bylo mnohem hezčí.

„Přijel jste z daleka?“

Umývala se a přitom mě po očku pozorovala.

„Ano. Někdo mě velmi vytrvale pronásleduje a já se pokouším zamést za sebou stopy.“

„Vy jste vzdělanej, že jo?“

„Jak jste to poznala?“

„Mluvíte jako učený lidi.“

Uvědomil jsem si, že jsem přestal používat místní dialekt. Mám dobré ucho na jazyky a po dvou třech dnech se snadno přizpůsobím místnímu nářečí a také toho využívám. Jen někdy, když jsem unavený, se zapomínám.

„Studoval jsem na univerzitě.“

„A jak jste se ocit tady?“

Hráli jsme prastarou hru: o ženě, která poslouchá, a muži, který hovoří. Ale nevadilo mi to. A možná ji to skutečně zajímalo.

„Jeden člověk svedl dívku, se kterou jsem měl vážné úmysly, a já jsem si to nenechal líbit. Proto jsem musel utéct.“

„Byl mocnější než vy?“

„Tak nějak.“

Byl jsem na ni hodný. Teď klidně spala na posteli, jakou si asi nikdy nemohla dovolit, vlněná přikrývka jí sklouzla až k pasu. S obnaženými ňadry a bez líčidel vypadala mnohem mladší

a bezbranná. Seděl jsem na židli, pil víno a přemýšlel. O minulosti i budoucnosti. Otec byl typ úspěšného muže, kterému všechno vychází. Nejlepší bojovník široko daleko, skvělý politik, jeden z prvních velmožů říše. Ale nejlépe to uměl se ženami. Neměl zábrany a jednou jsem v jeho křídle paláce potkal dokonce královnu. Bylo to v pozdních hodinách a s velkou pravděpodobností nešlo o politickou návštěvu. Miloval riziko a obava z prozrazení pro něj byla jako třešnička na dortu. Neměl mě rád, připadalo mu, že jsem jediný důkaz jeho nedokonalosti. On byl pohledný, já ošklivý, on atletický a silný, já vyzáblý a kostnatý. On byl okouzlující společník, já se spíše věnoval knihám. On měl neutuchající obchodní i mocenské ambice, já raději studoval nebo se inkognito toulal mezi lidmi. Spjovala nás jediná věc – zájem o šerm a zápas. Někdy mě trénoval osobně, a pokaždé si dal záležet, aby mi ukázal, jak mizerný jsem bojovník. Dokázal, že jsem si to o sobě sám myslel. Dívky se kolem mě sice točily jako okolo každého mladého bohatého šlechtice, ale já jsem si dobře uvědomoval, co je předmětem jejich zájmu, a nebral je proto příliš na zřetel. Až jednou, na jedné z výprav na tržiště, kde jsem poslouchával cizí jazyky a snažil se je naučit, jsem potkal dívku, která mě zaujala na první pohled. Nevěděla, kdo jsem, a přesto jsem se jí líbil. Ale otec se mnou měl své plány. Chtěl mě využít jako figurku na mocenské šachovnici a oženit mě se správnou ženou. Tehdy si poprvé uvědomil, že se mnou nedokáže manipulovat jako s ostatními lidmi, a rozhodl se na to jít od lesa. Svedl ji a dal si záležet, abych je spolu přistihl. Neodhadl mě správně. Dnes bych asi zareagoval jinak, ale tehdy jsem příliš nepřemýšlel. Přestože jsem s ním tisíckrát prohrál v tréninkových soubojích, přestože jsem tisíckrát zůstal ležet na zemi pokořen a zahanben, napadl jsem ho hned v parku. Nedal jsem mu šanci. Pamatuji si strach v jeho očích, když seděl v kaluži vlastní krve na chodníku vysypaném bílým šterkem a o kus dál se

v prachu povalovalo jeho ucho a kus nosu. Poprvé v životě prohrál. Už tehdy jsem si uvědomil, že ho musím buď zabít, nebo odejít. Utekl jsem, ale nenapadlo mě, že mě bude pronásledovat tak dlouho. Rozhodl jsem se tehdy špatně.

Zamumlala něco ze sna, otočila se na bok a přetáhla si pokrývku přes ramena. Za poslední dva roky jsem nepřečetl jedinou knihu, nenavštívil jsem jediné místo, které za to stálo, neviděl jsem nic krásného. Jen jsem se skrýval a snažil jsem se setřást pronásledovatele. Za každým stromem jsem viděl zabijáky, v každém stínu špicly. Má první ranní a poslední večerní myšlenka patřila zbraním. Pomalu a jistě mi to začínalo lézt na mozek. Dopil jsem poslední zbytek vína. Venku neochotně svítalo. Seděl jsem v obyčejném pokoji, pil laciné víno, v mé posteli spala pouliční štetka, a přesto to bylo to nejpříjemnější a nejhezčí, co jsem v poslední době zažil. Potichu jsem se začal oblékat. Nechtěl jsem ji vzbudit, nechtěl jsem s ní mluvit. Noc, víno a má dlouhá osamělost způsobila, že jsem se s ní cítil dobře, a bál jsem se, abych to kouzlo nezrušil střízlivým ranním setkáním. Na nočním stolku jsem nechal ležet váček a v něm tři zlatáky.

Šel jsem do laciné vyvařovny přes ulici a poručil si ovesnou kaši s cukrem a medem. K pití horkou vodu dochucenou třetinovou nejlacinějšího vína. Většina zákazníků se zde před začátkem pracovního dne stavila na snídani. Tesaři, zarážeci mostních pilot, nosiči, pár kupců. Jídlo bylo horké a chutnalo mi. Lidé toho po ránu moc nenamluvili a věnovali se převážně svým talířům. V noci jsem se rozhodl, že se nechám najmout na nějakou kupeckou loď mířící ke břehům Jižního světa. Možná tam byla divočina a pouhé zárodky civilizace, ale pořád to bylo lepší, než se schovávat a kličkovat před otcovými zabijáky. Přistihl jsem se, že se usmívám. Poprvé po dlouhé době jsem se těšil na budoucnost. Vešlo několik lidí najednou a až ke mně se donesl studený závan větru. Oddával jsem se myšlenkám na to, jaké to

za oceánem asi bude. Dojedl jsem snídani a ze zvyku zkontroloval okolí. Malou skleněnou tabulkou ve dveřích jsem viděl vchod do penzionu, kde jsem strávil noc. Dva lapiduší právě někoho vynášeli na nosítkách. Zafoukal vítr, šedá plachta se nadzvedla, spatřil jsem několik blondatých kadeří. Sklonil jsem hlavu do talíře. Přece jen mě našli. Poslouchal jsem tep vlastního srdce. Nezrychlilo ani o úder, bilo s monotónní strojovou pravidelností. Dýchal jsem klidně a hluboce, okolí jsem vnímal, jako bych se díval do mikroskopu a dalekohledu zároveň. Cítil jsem, že poslední skupina lidí, která přišla dovnitř, byli oni. Opatrně jsem se rozhlédl. Zákazníků za posledních pár minut přibylo. Ramenatý muž si právě přinášel misku k vedlejší lavici. Přestože byl podsaditý, téměř zavalitý, pohyboval se lehce a jistě. Po chvíli přemýšlení jsem zjistil, že ho znám. Byl to Mark, otcův oblíbenec a můj – když ne přítel, pak alespoň kamarád. Za dobu, co jsem ho neviděl, ještě více zmohutněl a poznal jsem ho jen podle charakteristického způsobu pohybu. Už v mládí se pohyboval jako panter a nyní to, vzhledem k jeho robustnosti, přímo bilo do očí. Lhostejným pohledem přelétl okolní lidi. Nevšiml si mě. Možná. Možná mě viděl, ale nedal to najevo. Pokoušel jsem se odhadnout, kolik jich naposledy vešlo. Čtyři nebo pět? Otočil jsem jídelní lžící rukojetí do talíře, naběračku schoval do dlaně, pod paži jsem si zsunul smotaný plášť a posadil se na lavici před Marka.

„Jak se vede?“

Překvapeně zamrkal.

„Změnil ses,“ řekl po chvíli a spolkl sousto kaše. Druhou ruku jako by nic spustil do klína.

„Lidé se mění. Už tě otec udělal rytířem?“

„Ne, ještě ne.“

„Takže já jsem tvoje poslední zkouška?“

„Ty? Nerozumím, o čem to mluvíš. Přijeli jsme zabezpečit transport cenné zásilky. Křehké zboží.“

Ten bastard si myslel, že mu na to skočím. Mohutné svaly na ramenou se mu pohnuly, jak cosi tropil pod lavicí. Vrazil jsem mu držadlo lžice okem až do mozku, nestačil se ani pohnout. Z ruky pod lavicí mu vypadl malý samostříl. Už ho měl natažený. Sklonil jsem se pro něj. Dva muži se zvedli od stolů a s meči v rukou se na mě vrhli. Prvního jsem střelil do obličeje. Předpokládal jsem, že pod oblečením bude mít drátěnou košili. Na druhého jsem převrhl těžkou lavici. Nedokázal včas uskočit – lavice ho smetla a ještě v pádu jsem mu prosekl hrdlo. Cinkání lžic o talíře ustalo, lidé se stáhli ke stěnám, střed místnosti se vyprázdnil. Že by byli jen tři? Opatrně jsem Marka prohledal, vzal mu váček s penězi a meč. Mark používal meč s jílcem pro jeden a půl ruky, s prodlouženou osmihrannou hlavicí. Byla to mnohem lepší zbraň, než jsem měl já. Dva muže jsem nechal být. Musel bych se příliš přiblížit k lidem namačkaným u stěn. Pomalu jsem krácel ke dveřím. V pravé ruce meč, v levé napůl složený plášť. Nejnebezpečnější okamžik nastane, až se pokusím otevřít. Pokud jsou dva a stojí po obou stranách, jeden z nich mě pravděpodobně dostane. Potřeboval jsem vypadnout co nejrychleji, protože venku určitě nechali zálohu. Nedíval jsem se do žádného určitého bodu, spoléhal jsem na periferní vidění. V jídelně se rozhostilo ticho, mé kroky se hlasitě rozléhaly, někdo těžce dýchal. Zašustění látky, kradmé zavržení podlahy, bubnování deště na střechu. Stál jsem u dveří a tajil dech. Ruku s pláštěm jsem opatrně přibližoval ke klice. Zvuk oceli tažené z kožené pochvy. Bleskově jsem se otočil doprava, instinktivně se zaštitil středním krytem, plynule pokračoval v otočce a odvrátil i druhý meč. Chlap mou reakci očekával a navázal dalším útokem. Věděl jsem, že zpátky to nestihnu, a nouzově jsem se kryl rukou s pláštěm. Čepel meče prošla skrz a zasáhla mě na předloktí, přitom však uvízla v záhybech látky. Natlačil jsem se na něho, tím mu zabránil uvolnit zbraň a současně jsem se dostal z dosahu chlapíka

vlevo. Udeřil jsem ho hruškou jílce do spánku. Šel k zemi. Chlap vpravo zaváhal, a to mi zachránilo život, protože jsem se příliš zdržel. Odhodil jsem plášť, abych mohl lépe manévrovat, a vykročil k němu. Krvácel jsem, ale věděl jsem, že mám dost času, než mě ztráta krve oslabí. Ustupoval, odvaha ho opustila.

„Prosím, pane, ne. Nezapíjejte mě,“ žadonil.

Nepokusil se ani pozvednout meč. Bodl jsem ho přesně do srdce.

Přímo v jídelně jsem si stáhl levačku obinadlem, a potom spěšně všechny prohledal a zajistil, aby nikdo nepřežil. Mužů venku, pokud tam nějakí čekali, jsem se už nebál. Našel jsem celkem sto zlatých a šek na pět set, splatný u místního bankéře. Když jsem odcházel, zastavil mě ve dveřích majitel vyvařovny.

„Nic proti vám nemám, pane, pouze jste se bránil. Ale co ti mrtví?“

Zastavil jsem se. „Kolik se platí za nejlacinější pohřeb?“

„Dva stříbrné, pane.“

Položil jsem na stůl zlaťák a odešel.

Zaplatil jsem i za pohřeb ženy, se kterou jsem strávil noc a o níž jsem ani nevěděl, jak se jmenuje. Možná měla blízké, o které se starala – děti, rodiče, sourozence. Nemohl jsem jim pomoci, i kdybych chtěl. Vybral jsem si přemrštěně drahou hospodu v centru města a objednal si místní specialitu: ohnivou lodnickou kořalku. Umřela kvůli mně nevinná žena, zabil jsem pět lidí, z toho jednoho v bezvědomí a jednoho ochromeného strachy. Udělal jsem to, aby mě už nikdy nemohli napadnout, ale přesto mi bylo na zvracení. Kořalka chutnala tak, jak měla. Odporně páčila v hrdle, až se mi z ní dělaly mžitky před očima. Po poledni a druhé láhvi slepeckého dryáku se v hospodě objevil Eduard.

„Slyšel jsem, co jste udělal dole ve městě.“

Vypil jsem toho hodně, ale nebyl jsem opilý. Pozoroval jsem ho jako přes clonu padající vody.

„Takovým talentem, jako máte vy, je škoda mrhat. Nepromyslíte si ještě mou nabídku?“ pokračoval úlisně.

Měl pravdu. Měl jsem talent, nebo nadání, říkejte si tomu, jak chcete – ať jsem se hnul kamkoliv, všude kolem mě umírali lidé. Vinní, nevinní, všechno jedno.

„Mám peníze. Vašich tisíc mě nezajímá,“ odpověděl jsem mu a nalil si dalšího panáka.

„Jsem si toho vědom a zvyšuji cenu na pětinasobek.“

Kdybych byl střízlivý, okamžitě bych utekl, protože tolik peněz se nabízí za vraždu velekněze, krále nebo boha.

„Fajn. O koho jde?“

„Berete to?“

Přemýšlel jsem jen chvíli. Bylo mi všechno jedno. O jednu mrtvolu více nebo méně.

„Ano.“

Ukázal mi obrázek člověka, kterého jsem měl zabít, dal mi kuší a jeden šíp, k tomu tisíc zlatých zálohy. Doporučil mi, abych na dotyčného střílel ze vzdálenosti alespoň sedmdesáti metrů. Z blízka prý se nikdy nenechá překvapit. Už dříve jsem slyšel o válečnících, kteří mají tak citlivé smysly a vnímavé podvědomí, že je téměř nemožné zabít je ze zálohy. Věřil jsem mu. Určitě mi nedával tolik peněz pro nic za nic. Zaplatil jsem a odešel z hospody. V okamžiku, kdy jsem zakázku přijal, jako by někdo přehodil výhybku. Neváhal jsem, nepochyboval, zda jedním správně. Soustředil jsem se pouze na to, abych toho muže zabil.

V obchodě jsem si koupil tucet šípů do velké kuše a šel za město zbraň zastřílet. Lučiště nebylo vyrobeno ze dřeva nebo ze železa, ale z několika různých materiálů. Na vnitřním oblouku jsem rozeznal rohovinu, ve středu vrstvu dřeva a co tvořilo vnější část lučiště, jsem nezjistil. Při napínání kuše jsem i přes pomoc pákového mechanismu musel napnout všechny síly – měla tah alespoň sto třicet kilogramů. Z pytle naplněného travou jsem

udělal terč velikosti a tvaru lidského trupu, zavěsil ho na strom a odpočítal sto kroků. Mám dlouhé kroky, vzdálenost byla určitě větší než osmdesát metrů. Vystřelil jsem a hned napoprvé zasáhl. Šipka letěla neuvěřitelně plochým obloukem. Zkontroloval jsem terč a zjistil, že střela prošla pytlek i třicet centimetrů silným kmenem stromu za ním. Celooceľová střela, kterou mi dal Eduard, by prorazila i cihlovou zeď.

Tři dny jsem studoval zvyky svého cíle. Byl to chlap skoro stejně vysoký jako já, ale o hodně těžší a na pohled silný jako býk. Chodil v dlouhém plášti s vysokým límcem, v kožené čapce a kalhotách, na kterých byly patrné stopy po dlouhé jízdě v sedle. Bydlel v penzionu u Modré kotvy, každé ráno chodil do hospody v přístavu a každý večer se vracel zpátky do penzionu. Nezdálo se, že by pil. Pravděpodobně na někoho nebo na něco čekal. Vybral jsem si místo u rozbořené zdi na kraji přístavu a schoval se za ni. Celé dny přšelo, ale od chvíle, kdy jsem zabil Marka a jeho muže, mi déšť nevadil. Zvykl jsem si na zvuk vody stékající po mém plášti, na neustálé mokro v botách, na vlhké oblečení. Naučil jsem se rozeznávat nevýrazné objekty v neustále zasmušilé krajině. Stál jsem v dešti za zdí s připravenou kuší a čekal, až se dveře hospody otevřou a on se objeví venku. Představoval jsem si okamžik, kdy stisknu spoušť, okamžik bezhluchého letu šipky, okamžik zásahu. Dál jsem si nepředstavoval nic.

Ve stínu pod okapem se něco pohnulo, otevřely se dveře a někdo vyšel ven. Zamířil jsem, ale podle způsobu chůze jsem poznal, že je to někdo jiný. Až napodruhé jsem měl štěstí. Zaměřil jsem jeho tělo zářezem mušky a zatajil dech. Ale potom jsem kuši odložil. Těsně před tím, než jsem zmáčkl spoušť, jsem si představil, jaké to bude, až ho zasáhnu. Možná mám zabíjení v krvi, ale střelbu ze zálohy ne. Tak by to udělal můj otec. S kuší v ruce jsem přešel zídku a klusal k cestě, abych ho dohonal.

„Hej, pane, počkejte!“ zavolał jsem.

Otočil se a zastavil.

Přišel jsem až k němu, kuši jsem stále držel ve svěřené ruce.

„Dostal jsem peníze za to, že vás zabiji.“

„A proč už jste to neudělal?“ zeptal se a ukázal na kuši.

Poprvé jsem ho viděl zblízka. Měl vrásčitou tvář, masivní čelist, velká ústa plná bílých a rovných zubů. Oči byly v šeru deštivého dne zelené. Jeho pěsti připomínaly palice na roztloukání kamenů.

„Udělám to mečem.“

„Raději jsi měl střílet, mládenče.“

Odhodil jsem kuši, svlékl si plášť a postavil se do střehu.

Následoval mě. Spletl jsem se, byl mnohem mohutnější, než jsem si myslel, ale to stejně nehrálo roli.

„Kolik ti dali?“ zeptal se.

„Pět tisíc.“

„To není špatná cena.“

Naše meče se poprvé zkrřížily. Byl lepší, mnohem lepší než já. Byl lepší než můj otec, než kdokoliv, s kým jsem se kdy utkal nebo koho jsem viděl. Netrvalo to dlouho a ležel jsem na zemi v bahně. Krvácel jsem z půltuctu ran, všechny byly těžké a za to, že jsem zatím žil, jsem mohl děkovat jen štěstí a své houževnaté konstituci.

Stál nade mnou a zakrýval mi půlku olověně šedé oblohy. Pomalu otřel z meče mou krev a zasunul ho do pochvy.

„Jsi dobrej mládenče, vážně dobrej. Ale na tohle řemeslo nemáš. Chybí ti tvrdost. Už třicet let zabívám za peníze a nikdy jsem neváhal, když jsem mohl střílet zezadu. Na to ti přísahám. Dej se na něco jinýho. Pokud přežiješ.“

Odešel. Ležel jsem v bahně, umíral jsem a byl jsem šťastný. Po dlouhé době jsem si uvědomil cenu života, znovu jsem objevil jeho krásu, jeho hodnotu. Najednou jsem věděl, že na něm lpím jako nikdo jiný, že si ho vážím a chci ho žít. Svět byl plný věcí

stojících za vidění, na zapomenutých policích se válely knihy plné myšlenek, které zatím nikdo kromě autorů neoceníl. A možná na mě někde čekala žena, kterou bych mohl milovat. Smrtelná únava a opotřebovanost posledních dvou let ze mě spadla, byl jsem to opět já jako dřív. Nebo skoro jako dřív. Ucpal jsem si rány blátem a začal se plazit k nejbližšímu domu. V oknech se svítilo, doufal jsem, že tam najdu nějakého naivního hlupáka, který mi pomůže.

Cherchez la Femme

Svět se utápěl v bílé mlze a stromy okolo se v prudkém větru ohýbaly hned na jednu a hned na druhou stranu. Chtěl jsem se rozhlédnout, ale tělo mě neposlouchalo. Zazněl buben. Monotónní rytmus pronikal hluboko do nitra mozku a probouzel vlny trýznivé bolesti. Potom někdo zavěsil do mlhy ohnivou kouli. Sálala zářem, kůže na temeni se mi začala škvařit. Pokusil jsem se odhalit hlupáka, který kouli do prostoru umístil, ale stále jsem se nedokázal ani pohnout. Bolest působená bubnem a horko mě přiváděly k šílenství. Abych se nezbláznil, soustředil jsem se na les okolo. Stromy tančily v bubeníkově rytmu. Zaklel jsem, protože to nedávalo smysl. Po púlce věčnosti se bílá mlha rozptýlila a pulsující bolest přerostla v agonii. Někdo zasténal. Měl popraskané a okoralé rty, k tomu pekelnou žízeň. Ten někdo jsem byl já. Ohnivá koule nad mou hlavou bylo slunce a klátící se stromy muži pochodující přede mnou. Stále jsem však nedokázal otočit hlavou a nemohl jsem najít vlastní ruce. Až po chvíli jsem je objevil po stranách ve výšce obličeje, asi púl metru daleko. Vypadaly ochable a nemohoucně, jako by patřily někomu jinému. Rozlehlo se prásknutí bičem, někdo zaúpěl. Bolest hlavy ustoupila a mé myšlenky se přestaly podobat leklým rybám uvězněným v roztaveném asfaltu.

Pochodoval jsem uprostřed zástupu mužů, všichni jsme měli hlavy a ruce uvězněné v dřevěných kládách sevřených koženými popruhy. Abychom do sebe svými rozměrnými obojky nenaráželi, klátili jsme se ze strany na stranu ve stejném v rytmu. Podél zástupu projížděli muži na koních a nutili nás držet for-

maci. Jezdci byli oblečení do uniforem crambijské armády. Buď jsme všichni byli odvedenci, podle dřevěných límců nedobrovolní odvedenci, nebo trestanci. Nepamatoval jsem si, že bych plánoval narukovat do armády, a ani jsem si nevzpomínal, že by mě v poslední době stíhali kvůli nějakému zločinu. Všechny jsem spáchal hodně daleko odsud. Při přemýšlení jsem však zjistil, že má paměť má příliš mnoho děr. Možná jsem si opravdu přál stát se pěšákem Jeho imperiálního Veličenstva a trmáčet se v poutech vedrem. Nepřipadalo mi to však pravděpodobné.

Konečně jeden z důstojníků vyhlásil přestávku. Zůstal jsem stát o chvíli déle než ostatní, abych zjistil, kolik nás tady je. Had mužů s kládami se táhl na obě strany, až kam jsem dohlédl, uniformovaných vojáků jsem spatřil několik desítek. Zavalitý chlapík se seržantskými výložkami, doprovázený dvěma pomocníky s vědrem, procházel mezi muži a dával jim napít. Každému jednu naběračku. Nemohl jsem se dočkat, až na mě přijde řada, očima jsem stále proměřoval naběračku a prosil jsem štěstěnu, aby mi ji seržant nabral plnou. Měl jsem žízeň, pekelnou žízeň. O chvíli později se ke trojici připojil důstojník s písařem. Důstojník si každého odvedence prohlédl a nadiktoval písaři krátkou poznámku. Pomalu se ke mně blížili; podle způsobu, jakým pomocníci vědro nesli, vody už pořádně ubylo. Důstojník měl uniformu šitou na míru, podle výložek šlo o poručíka a zlaté lemování prozrazovalo, že je zároveň i šlechtic. Plebejové, ať už v jakékoliv hodnosti, měli v crambijské armádě lemování stříbrné.

Konečně dorazili až ke mně. Seržant mi u úst přidržel plnou naběračku vody. Už napohled byla voda nádherně studená a osvěžující. Bylo mi úplně jedno, že ze stejné naběračky přede mnou pilo několik set jiných mužů a spousta z nich má pravděpodobně kapavku, syfilis, lepru a bůhvíco ještě. Začal jsem pít, hltavě, ale současně tak, abych nevybryndal ani kapku.

„Ty vypadáš, kdo tě tak zřídil?“

Poručík mi stříbrem zdobeným jezdeckým bičíkem natočil hlavu, aby si mě mohl lépe prohlédnout. Vůbec ho nezajímalo, že jsem kvůli němu přišel o dobrou polovinu obsahu naběračky, která se vylila na zem.

„Hrůza, tentokrát jsme nabrali ten nejhorší plebs,“ pokračoval v hodnocení mého zevnějšku.

Písař mu automaticky přiřkyvoval. Bylo mi jedno, co o mně říká. Ani jako kluk jsem nebyl žádný krasavec, spíše naopak. Nebyl jsem však ani žádná zrůda a lidé se při pohledu na mě neodvraceli. Potom, co mi v průběhu let pár snaživců vylepšilo můj příliš protáhlý a kostnatý obličej několika jizvami a dvakrát přeraženým nosem, to bylo o poznání horší. Přesněji řečeno o hodně horší, ale zvykl jsem si a dokázal jsem s tím žít. Opravdu mi bylo jedno, co si o mně ten arogantní a nafintěný poručík myslel, protože jsem se jen pořádně napít.

„Vylil jste mi vodu, pane. Mohl bych dostat ještě jednu naběračku?“ řekl jsem, jak nejkliďněji a nejdvořileji jsem dokázal.

Možná si vztek přečetl v mých očích.

„Nebud' drzý, parchante! Teď jsi pěšákem císařské armády! Tady ti ty tvoje způsoby vyženeme z hlavy!“

Švihl mě tím svým bičíkem přes tvář. Prosekl mi kůži, cítil jsem, jak mi po líci stéká krev. O jednu jizvu více nebo méně, jaký je v tom rozdíl? Žluč ve mně vařila. Mohl být stejně starý jako já, byl dobře stavěný, s napomádovanými vlasy a hladkou pleť, nadějný potomek šlechtického rodu na prahu zářné kariéry. Věděl jsem, že další vodu nedostanu, proto jsem si přestal hrát na poslušného chlapčka.

„Nejsem vojákem Jeho imperiální Výsosti, protože jsem nesložil přísahu. Právě jste udeřil do obličeje svobodného občana, což je provinění proti zákonu Jeho císařské Excelence. I když předpokládám, že takovou věc se svým intelektem nemůžete pochopit.“

Mé řečičky o provinění proti zákonu byly jen akademické žvásty, ale rozčílily ho pořádně. Pravděpodobně absolvoval s vyznamenáním vojenskou akademii a nebyl připraven na to, aby se nějaký obejda vysmíval jeho inteligenci.

„Ty bastarde! Však já tě naučím!“ zařval a znovu mě šlehl bičíkem. Uhnul jsem a rána se neškodně zastavila na dubovém dřevě mého límce. To ho rozzuřilo ještě víc a začal do mě kopat hlava nehlava. Seržant se ho snažil slovně zastavit, ale samozřejmě marně. Skrčil jsem se, počkal, až se napřáhne k dalšímu kopanci, a v poslední chvíli mu nastrčil břevno klády před holeň. Zavyl bolestí a skácel se na zem; vzápětí vyskočil s mečem v ruce. To už se k nám sbíhali další vojáci, kteří ho nakonec zadrželi.

„Pusťte mě,“ prskal jako podrážděná kočka, „jsem šlechtic a důstojník, nemáte právo mě držet!“

„Pusťte ho,“ ozvalo se za mými zády.

Přetočil jsem se na zemi, abych příchozího viděl. Zlaté generálské výložky, jestřábí tvář se studenýma pronikavýma očima a nádechem nedefinovatelného lesku. Inteligentní, odměřený, nebezpečný. Díval jsem se na generála hraběte Edmunda de Glowa, nejlepšího důstojníka císařovy armády. Viděl jsem jeho portréty vystavované ve velkých městech císařství při jeho válečných triumfech; vždy stál stranou politických pletich a vždy a za všech okolností podporoval císaře. Říkalo se o něm, že na něj se může imperátor spolehnout víc než sám na sebe.

„Co se tady stalo?“ zeptal se a podíval se přitom na seržanta, který rozdělával vodu.

Voják začal něco nervózně vysvětlovat, ale de Glow ho posunkem zastavil.

„Zajímá mě, zda tento muž,“ ukázal na mě, „napadl tady poručíka Horowitzze.“

Zamrazilo mě. Stačilo slovo a houpal bych se na oprátce. Seržant to věděl také.

„Ne, to markýz Horowitz,“ podařilo se mu říct bez zakotání.
„Stačí,“ zarazil ho opět de Glow.

„Poručíku, ukončete vydávání vody, dáme se opět na pochod. Zapamatuji si, co se tady dnes stalo, a chci vás mít ve svém vlastním úderném oddíle, abych se přesvědčil, zda jste hoděn nosit uniformu důstojníka Jeho císařské Excelence,“ udělal de Glow rozkazy a odjel.

Horowitz se na mě nenávistně podíval. Chápal jsem ho, právě jsem se stal skvrnou na jeho čistém štítě.

„Za to mi zaplatíš!“ zasyčel.

„Pane? Kam ho mám zařadit? Musíme dokončit celou řadu, aby nevznikl zmatek,“ zeptal se ho písař.

„Dostane stejnou příležitost jako já. Zapiš ho do čelního oddílu hraběte de Glowa. Tak ho budu mít pod kontrolou a přesvědčím se, že si zaslouží nosit uniformu vojáka Jeho císařské Excelence.“

Pán poručil psovi a pes ocasu, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem to samozřejmě neřekl. Mohl by mě na místě probodnout.

Opět jsme se dali na cestu. Přestávka mi pomohla, a i když se mi stále lepil jazyk na patro, cítil jsem se lépe. Dokonce jsem si i vzpomněl, co způsobilo, že jsem se chystal padnout pro moc a slávu crambijského císaře. Samozřejmě za to mohla žena.

Vzhledem k mému vzhledu – k odpuzujícímu a strach nahánějícímu obličejí je třeba připočítat dvoumetrové vyzáblé a zjizvené tělo, na kterém můžete studovat každou šlachy a sval – nejsem právě středem pozornosti té přitažlivější poloviny lidstva. Když stojím o společnost, musím za ni zaplatit a obvykle trojnásobek toho co jiní, normální muži. Stejně to pak celé nestojí za nic, protože se mě holky bojí a ty, co se nebojí, jsou zase na mě příliš otrlé. V Hyaši, nejjižnějším přístavu impéria, jsem potkal takovou malou drzou hnědovlásku, které naprosto nevadilo, jak vypadám. Byla s ní dokonce i zábava. Během večera jsme

spolu navštívili několik hospod a kabaretů a nakonec jsme skončili v pokoji v docela slušném penzionu. Smála se mým vtípům, poslouchala, když měla poslouchat, a uměla citovat celé dlouhé pasáže ze Zkrocení zlé ženy, Hamleta a dalších divadelních her, které stojí za to. Uměla samozřejmě ještě spoustu dalších věcí a byla v nich ještě lepší než v recitaci. Možná mě mělo varovat, že se nezajímala o peníze. Ráno jsem se neprobudil v posteli, ale tady, v zástupu nedobrovolných odvedenců s kládou na krku. Musela mi nasypat něco do jídla, protože i když jsem toho ten večer vypil opravdu hodně, takový boležlav a výpadek paměti by pouhý alkohol způsobit nedokázal. Zřejmě mě prodala císařským verbířům, potvora jedna. Kdyby byla chytřejší, poznala by, že po dobrém by ze mě získala mnohem více. Ale možná jsem se jí nelíbil.

Během mého přemítání jsme dorazili k velké řece. Voda byla bahnem zbarvená do žluta, druhý břeh byl dobrých sto metrů daleko a proud uháněl tempem klusajícího koně. Transportní prámy už na nás čekaly. Jako by chtěli naplnit mé nejhorší obavy, nechali nám při převozu naše dřevěné límce na krku. S hlavou a rukama uvězněnými v kládě se plavat nedalo. Pokud by se nějaký prám potopil nebo rozpadl, všichni by se utopili. Čekal jsem, až na mě přijde řada, a snažil se přijít na to, co se tady děje. Žlutá řeka se podle mých geografických znalostí jmenovala FewGhaka a tvořila přirozenou jižní hranici impéria. Za ní se rozkládala jen tropická džungle osídlená primitivními kmeny lovců lebek. Podle některých učenců tam kdysi dávno sídlila rozvinutá kultura, ale to muselo být ještě před tím, než celé území pohltila džungle. V tropické džungli, v prostředí deštných pralesů nemůže žádná kultura ani vzniknout, ani přetrvat. Z Vespadovy Historie vzestupu Crambijského impéria jsem si pamatoval, že v průběhu posledních dvou set let se kmeny pralesních lidí několikrát pokusily přejít přes řeku a posunout hra-

nici zpět na sever. Nikdy se jim to nepodařilo, protože byli nejednotní a špatně organizovaní.

Během několika hodin se na levém břehu FewGhaky shromáždily všechny de Glowovy síly. Odhadoval jsem, že má s sebou tři tisíce lidí, z toho tisícovku tvořili ubožáci jako já a další tisícovku nebojové zásobovací jednotky. Na invazní armádu nás bylo příliš málo, na pohraniční oddíl příliš mnoho.

Z myšlenek mě vytrhlo poděšené hulákání. Jeden z prámů najel uprostřed řeky na mělčinu. Dřevěná plošina se stočila, proud se víc opřel do jedné strany a nahnul vodu na prám. Lidé poděšeně uhýbali a narušili křehkou rovnováhu už tak dost přetíženého plavidla. Někdo se pokusil zjednat pořádek, ale jeho hlas zanikl v neartikulovaném křiku. Lana, která celý prám držela pohromadě, zapraskala, plošina se rozpadla na množství hrubě přitesaných kmenů, lidé popadali do vody. Za okamžik prudký proud strhl trosky i lidi pryč, na mělčině zůstalo jen pár šťastlivců. Šťastní byli jen do té chvíle, než si jich všimli krokodýli. Při příšerné podívané ruch na břehu poněkud utichl.

„Vztyk a do řady!“ zavelel seržant a dirigoval nás k dalšímu prámu.

Kláda kolem krku mi připadala náhle těžší a primitivní plavidlo, na které jsem si měl nastoupit, ještě zranitelnější.

„Nedovolím to! Prostě jim to sundejte!“ zaslechl jsem hádku.

Růžovolící tlouštík, oblečený v něčem, co víc než uniformu připomínalo polní kněžskou sutanu, se hádal s kapitánem, který velel nalodování.

„Ti muži se mohli zachránit, kdybyste jim ty pitomé klády sundali!“

Kapitán byl starší veterán se stříbrnými prýmkami a nezdálo se, že by si z tlouštíka něco dělal.

„Nebudu riskovat, že někdo z nich uteče. Sundám jim je až na druhé straně. Dostal jsem rozkaz.“

Tloušťík se pokoušel dál protestovat, ale měl to marné.

„Nalodování velím já,“ uzavřel debatu kapitán. „Odvedte tady doktora Gausta, ať ho nemusím nechat zavřít pro porušení kázně,“ poručil dvěma mužům nakonec.

Gaust připomínal soptící růžový vulkán a kapitán se moudře otočil, aby mohl předstírat, že jistá jeho slovní vyjádření přeselechl. V uspořádaném útvaru nás odvedli na prám a převezli na druhou stranu. Tam nás bez dalších průtahů zbavili obojků a začali rozdělovat do jednotek. Večer jsme všichni slavnostně složili přísahu a stali se i před zákonem vojáky císařského impéria. Necítil jsem se kvůli tomu lépe.

Ležel jsem v polním stanu s dvaceti dalšími muži a stejně jako oni jsem měl u hlavy složený komínek s výstrojí. Jednoduchou helmu, krátký meč s širokou čepelí, pochvu se závěsným kroužkem na řemen a vojenskou misku na menáž. I přes dusno a zápach zpocených těl mužů ve stanu jsem cítil vůni cizího světa tam venku. Tady za řekou civilizace končila. Císař se celá desetiletí snažil posunout hranici dál, ale veškerá jeho snaha končila pár kilometrů za hranicí věčně zelené džungle. A to přesto, že proti němu stály jen izolované kmeny divošských bojovníků, kteří neznali ocel a nedokázali vzájemně spolupracovat. Také to byl svět, který ještě nikdo neprošel a pořádně nezmapoval. Ve vzpomínkách veteránů bojů s divokými kmeny se mluvilo o bezmezném víře domorodců, že jednou přijde muž, který je sjednotí, a oni zvítězí.

Stále jsem nechápal, proč se de Glow vylodil na druhém břehu. Na další pokus zmasakrovat divochy a zahnat je dál od hranice nás bylo příliš málo, ale možná jsem viděl jen kousek mnohem rozsáhlejšího plánu. Noc zestárla a zvuky nedaleké noční džungle získaly na síle. Kroky strážných, obcházejících okolo stanů, zněly náhle nervózněji. Mohl jsem utéct, ale nevěděl jsem, zda to chci. Přemýšlel jsem tak dlouho, až jsem usnul. Ráno mě vzbudila polnice.

Celý den jsme stavěli tábor, který měl sloužit jako naše trvalá základna, sekali vysokou trávu, budovali skladiště na pilotách a vztyčovali palisády pro případ nenadálého útoku. De Glow rozstavěl kolem hranice džungle řetěz hlídek. Horowitz na mě samozřejmě nezapomněl a přidělil mi půlnoční hlídku. Nevadilo mi to, protože spím málo a měl jsem možnost seznámit se o samotě s vůněmi a zvuky tohoto nového světa za řekou.

Dalšího dne už přišel na řadu kromě stavby tábora i výcvik nás nováčků. Pořadovou přípravou příliš neztráceli čas, naučili nás pár základních povelů a zbytek času věnovali šermu. Podle toho jsem usoudil, že jdeme opravdu do bojové akce. Nijak jsem se nepředváděl a odváděl jsem s vojenským mečem jen tolik, kolik po mně instruktoři požadovali. Přitom jsem přemýšlel, kam se poděla má vlastní zbraň, dlouhý meč se štíhlou čepelí z kvalitní chaabské oceli. Už jen za něj mohla ta holka dostat celé jmění.

„Seržante! Přenechejte mi na chvíli tohoto muže. Zdá se, že ho vaše lekce nebaví,“ vyrušil mě z myšlenek a automatického napodobování instruktorových ukázek jednotlivých technik známý hlas.

Markýz Horowitz si mě našel i tady. Docela jsem ho chápal. Kdybych před pěti lety neutekl z domova, pravděpodobně by ze měl teď byl také takový nafoukaný šlechtický spratek.

„Do střehu, vojáku!“ zavelel Horowitz a vzápětí mě napadl jedovatým sekem s plynule navázaným bodem na břicho.

Nechtěl mě nic naučit ani mě ponížit, chtěl mě zabít. Unikl jsem ležérním krytem, aby to vypadalo jako náhoda, a naznačil protiútok sekem rubem s následným navalením.

Horowitz mi hravě unikl a opět tvrdě zaútočil. Měl krásný meč, s mohutnou záštitou a odlehčenou čepelí, která vzdáleně připomínala mou původní zbraň. Čelil jsem mu skluzem, ale ne tak dlouhým, aby si nemohl myslet, že to opět byla pouhá náhoda. Muži nás obstoupili, vzdáleně jsem zaslechl zkušené hod-

notící poznámky seržantů. Horowitz je slyšel také. Rozčilovaly ho, protože seržanti chválili mou obranu. Byl dobrý šermíř, ale vztek nikomu na obratnosti nepřidá. Nevěděl jsem, jak by to se mnou dopadlo, kdybych ho zabil, proto jsem využil jeho příliš rozmáchlého seku, přitočil se k němu a složil ho bočním přehozem, který se i buran, za jakého mě považoval, může naučit v hospodských rvačkách. Mužstvo mi aplaudovalo, ale věděl jsem, že za tenhle potlesk zaplatím.

„To stačilo,“ zastavil Horowitze v dalším pokračování, které by se zřejmě změnilo v jatka, pánovitý hlas.

„Nádherná ukázka šermu a zápasu, i když z vaší strany, markýzi, možná trochu zbrklá.“

De Glow se opět přiblížil jako duch.

„Zajděte si oba na ošetřovnu a ty se hlas u poručíka Benoa,“ ukázal na mě. „Chci tě mít v průzkumnickém oddíle.“

„Rozkaz, pane!“ odpověděl jsem.

Až teď jsem si uvědomil, že mám na levém předloktí povrchní šrám. Horowitz mě přece jen dokázal škrábnout.

Na ošetřovně nikdo nebyl, ale na stole jsem zahlédl složenou mapu. Rozložil jsem ji a snažil se vtisknout si nákres do paměti. FewGhaka kopírovala hranici ve zhruba západovýchodním směru a sto kilometrů západněji se do ní vlévala další velká řeka, LowGhaka. Na mapě byl její tok značen přerušovanou modrou, což znamenalo, že ve skutečnosti toho o ní není mnoho známo. Než se spojí s FweGhakou, teče podle odhadu kartografa zhruba rovnoběžně s hranicí asi o dvě stě padesát kilometrů dál v džungli.

„Vy umíte číst?“

Do stanu vstoupil doktor Gaust.

„Eh, trochu,“ přiznal jsem částečně pravdu.

Lžu, jen když je to nezbytně nutné.

„Rok jsem chodil do církevní školy.“

Gaust přikývl. Okamžitě si všiml mého škrábance na předloktí a hřbetu ruky.

„Sedněte si, podívám se vám na to.“

Přestože byl tlustý, na rozdíl ode mě se v panujícím horku vůbec nepotil.

„Přivezou ještě další zásoby?“ zeptal jsem se.

Gaust se na mě pátravě podíval.

„Proč vás to zajímá?“

„No, zdá se mi, že na velkou výpravu do džungle jich máme trochu málo.“

„Umíte trochu číst a trochu se vyznáte v armádním zásobování?“

„No,“ pokrčil jsem rameny, „to jsou jenom zkušenosti starého vojáka.“

Nechtělo se mi vysvětlovat, že do svých dvanácti let jsem musel nastudovat historii všech velkých bitev, jejich pozdější rozbor a analýzu chybných nebo naopak geniálních rozhodnutí dávných vojevůdců.

„Jasně, vojáku, je vám sotva třicet, ale už jste starý. S tou ranou jsme hotovi. Kdyby se vám to zanítlo, stavte se,“ ukončil doktor Gaust ošetření.

Formálně jsem ho pozdravil a odešel hledat poručíka Benoa.

V táboře jsme zůstali ještě týden. Během té doby jsem se od verbířů, kteří zde byli s námi, dozvěděl, jak to se mnou vlastně bylo. Ta šikovná hnědovláska mě prodala armádě za pět zlatých a za meč od nich dostala dalších pět. Každý pořádný zbrojír by jí za něj bez smlouvání dal stovku, ale to nemohla vědět. Možná jí to připadalo jako dobrý obchod, ale deset zlatých bych jí dal už jen za ten večer, který jsme spolu strávili. To také nemohla vědět. Při jednom z nástupů jsem zjistil, že mou starou zbraň má starší důstojník druhosledových zajišťovacích oddílů. Moudře jsem se ovládl a nechal to plavat.

Po týdnu výcviku a příprav jsme vyrazili. Než jsem se ponořil do napohled neprostupné zelené stěny, zhluboka jsem se nadechl. Měl jsem pocit, že mezi námi nebude mnoho těch, kteří ještě uvidí slunce.

Jako zvěd jsem postupoval v první linii. Spleť křovisek, rostlin, zakrslých stromů a lián byla tak neprostupná, že jsem musel téměř neustále používat těžkou mačetu. Nad zeleným chaosem se do výše mnoha desítek metrů vypínali pralesní velikáni, kteří zcela zastíňovali oblohu a měnili světlo jasného poledne v šera- vé přítmí. Okamžitě jsem se začal zalykat horkem a pokožku mi pokryl olejovitý film mého vlastního potu. Vzduch byl vlhký a připadalo mi, že v něm kapičky vody dokážu přímo nahmatat. Prales okolo kypěl životem. Pod každým listem a v každém kousku tlející půdy se skrývaly myriády brouků, housenek a nejrůz- nějších larev, ve vzduchu se vznášeli ptáci tak malí, že se to zdálo nemožné, motýli a brouci s klepety dlouhými jako mužské prsty byli naopak neskutečně velcí. A také jedovatí. Během prvního dne jsme ztratili sedm mužů jen díky uštknutí hady a poštípání malinkými broučky, kteří se skrývali v dužnatých stoncích rost- liny připomínající kapradí zkřížené s přízemní palmou.

V noci jsem nemohl usnout a poslouchal jsem šramotivé zvuky života okolo. Stačil den, abych pochopil, že do deštného pralesa, do džungle rozkládající se v mnoha patrech nad sebou, nepatříme. Když mi přes hrud' přeběhlo něco chlupatého, vzdal jsem to a udělal si z deky jednoduchou hamaku zavěšenou mezi dvěma blízkými stromy.

Ráno následujícího dne jsme začali počítáním mrtvých. Dva- náct lidí. Všichni měli modré rty a žíly na spáncích naběhlé až k prasknutí. Gaust chtěl jejich těla prozkoumat, proto jsme se chvíli zdrželi. Když jsem mu nesl Gavri- la, muže, se kterým jsem měl být v páru, přistihl jsem ho nad otevřeným hrudním košem. Okolo se stahovala mračna much, ale zdálo se, že si jich nevšímá.

Složil jsem tělo k ostatním a naklonil se nad provizorním pitevním stolem. Srdce, které držel v ruce, bylo oteklé a mělo divnou žlutou barvu.

„Nechápu to. Všichni byli pokousáni stejným způsobem, ale jeden měl vodu v plicích, druhý umřel na mrtvici, další se udušil,“ mumlal si sám pro sebe.

„Jak byli pokousáni?“ zeptal jsem se.

Ukázal na skupiny červených teček na nebožtíkově krkavici.

„Ty potvory cítí teplou krev a jdou po ní.“

Přikývl jsem.

„Určitě máte pravdu, ale obávám se, že si na to všichni budeme muset zvyknout.“

Já sám jsem měl na rukou stejné ranky. Svědilo to jako čert, ale škrábat jsem se neodvážil.

„Všichni jsme poštipaní na stovce různých míst, ale podle mě každého z těch mužů zabilo něco jiného. Něco, po čem se ohnali ve spánku.“

Gaust přikývl.

„Dobrý postřeh. Předpokládám, že to jsou také znalosti starého vojáka.“

„Ano, pane,“ zašklebil jsem se a zasalutoval.

„V pořádku, vojáku.“

Oplatil mi grimasu a na okamžik vypadal jako malý kluk.

„V tom případě bych vám doporučoval, abyste mě přestal zdravit způsobem příslušným jen nejvyšším velitelům a imperátorovým příbuzným.“

Škleb mi zatuhl na lících. To jsem si samozřejmě neuvědomil.

„Rozkaz, pane!“ zasalutoval jsem znovu, tentokrát podle řádů.

Gaust se mi zamlouval, jen jsem netušil, co tady dělá. Po krátkém ranním zdržení jsme pokračovali dál. Dvanáct mrtvých, zabitých jedovatým hmyzem, samozřejmě nemohlo de Glowa zastavit. Považoval jsem to za nemožné, ale džungle se stala ještě

neprostupnější a nebezpečnější. Nechtělo se mi mávat mačetou od rána do večera a začal jsem si rostliny pozorně prohlížet. Kolem některých se dalo projít, aniž by se na člověka vzápětí vrhl roj hmyzu a poštipal ho až do krve. Jiné rostliny měly ostny, případně pichlavé chloupky zesponu listů, ale při troše šikovnosti také člověku nic neudělaly. Podobné pokusy mě stály spoustu bodnutí a popálení. Zapřísáhl jsem se, že pokud odsud vyvážnu živý, stane se ze mě expert na flóru i faunu tropických džunglí.

Až do třetího dne jsem si myslel, že naším hlavním protivníkem bude jedovatý hmyz a hadi. Byl to omyl. Na pahorku, který zcela zanikal v zeleném moři, ale kde byl vzduch o poznání chladnější, jsme objevili primitivní vesničku místních obyvatel. Bylo to jen pár chýší z proutí a palmových listů a množství částečně obdělávaných malých políček, kde rostly batáty, cukrové stromy a chlebovníky. Viděl jsem, jak důstojníci jako jeden muž při našem hlášení zajásali. Neměli proč, protože tihle domorodci nebyli kanibalové ani lovci lebek. Divoši, které jsem z houští sledoval, byli příliš blahobytní na to, aby se živili lovem a válkou. Našli si místo, kde dokázali využít obrovské rostlinné bohatství džungle, a byli živi z jejich nespočetných plodů. Zemědělství je prvním krokem k civilizaci. De Glow nás průzkumníky stáhl a vyslal proti vesnici odpočínuté jednotky další linie. Co nedokázaly jejich meče, zlikvidoval oheň.

Seděl jsem v hamace a čekal, až začne vřít voda v kotlíku, když se mezi křovisky objevil Gaust.

„Mohu na chvíli, vojáku?“

Udělal jsem mu vedle sebe místo a nasypal do vřící vody pár snítek čaje. Kávu bych měl raději, ale tu mi všechnu ukradli po mém nepodařeném flámu.

„Nesdílíte všeobecné nadšení nad naším vítězstvím,“ začal Gaust rozhovor.

„De Glow ho sdílí?“ řekl jsem.

Gaust zavrtěl hlavou.

„Ne. De Glow byl vždycky zvláštní a uzavřený člověk, ale v poslední době se chová ještě nezvykleji než dřív. Jak si myslíte, že to bude vypadat dál?“ zeptal se. „Jsem zvědav na postřehy starého vojáka.“

Usrkl jsem horký čaj. Zaháněl žízeň lépe než studená voda a alespoň měl člověk jistotu, že v něm nejsou žádné živé breberky.

„S každým kilometrem, který postoupíme na jih, jsou stromy vyšší, podrost hustší a vzduch vlhčí. Další vesnici, pokud na nějakou narazíme, už nespálíme. Nebude hořet.“

Gaust se zavrtěl v hamace a ze zářadří mu do tlejícího listí vypadlo několik pergamenů. Než stačil zareagovat, dřepl jsem a podal mu je. Při té příležitosti jsem si je samozřejmě prohlédl. Byly na nich pečlivě vyvedené kresby rostlin, které rostly všude okolo. Většina obrázků byla opatřena popiskami, vyvedenými drobným, úhledným písmem.

„Co to je?“ zeptal jsem se a pergameny mu podal.

Gaust si je vzal a zamyšleně si je prohlížel.

„Jeden z důvodů, proč jsem tady. Chci nasbírat co nejvíce informací o místní flóře.“

„A ty další?“

Podíval se na mě a v očích mu zablesklo pobavení.

„A prozradíte mi vaše důvody, vojáku?“

„Ne.“

„Pak já také ne.“

Má předpověď týkající se džungle byla nepříjemně přesná. Naučili jsme se dávat si pozor na nejnebezpečnější jedovaté tvory, takže většinou umřel za den nejvýše jeden člověk, ale pět dní po mém rozhovoru s Gaustem jich bylo najednou sedm. Lékařova zpráva zněla: úmrtí vlivem přehřátí. Ve vedru a stoprocentní vlhkosti se člověk téměř nedokázal ochlazovat pocením

a srdce některých to nevydržela. Pokračovali jsme dál. Vedro, námaha a vlhko nás trávily jako kyselina, z tváří se vytrácel výraz, muži napohled připomínali letargické malomocné. De Glowa to naprosto nezajímalo. Párkrát jsem ho zahlédl a zdálo se, že na něj džungle nepůsobí. Jen oči se mu leskly jako kočce.

Na skutečné lidojedy jsem narazil jako první. Byla to celá rodinka. Jeden dospělý muž, tři ženy a sedm dětí. Měl jsem štěstí, protože řídký závan větru ke mně přinesl kořeněný pach jejich těl, a to mě varovalo. Kotvili na velkém potoku, nebo spíše říčce, a z pirogy lovíli ryby. Muž měl kolem krku náhrdelník ze zmenšených lidských lebek. V okamžiku, kdy jsem se vynořil z křoví, se na mě pokusil namířit úzkou, asi jeden a půl metru dlouhou trubici. Předpokládal jsem, že je to foukačka s otrávenou šipkou uvnitř. Zarazil jsem ho posunkem. Mohl jsem si to dovolit, protože jsem byl dobře krytý listovím. Naši muži mě následovali s odstupem nejméně dvou set metrů. Přestože jsem se je to snažil naučit, neosvojili si mou techniku pohybu pralesem. Nebyla to moje válka a každý den, každou hodinu jsem měl větší chuť zmizet. A už vůbec jsem kvůli císaři nechtěl zabíjet děti a ženy, i když to možná byli kanibalové. Ať si každý jí, na co má chuť. Ukázal jsem na ně, na loď a řeku, potom na sebe a naznačil jsem celý kruh okolo sebe. Po celou dobu jsem v druhé ruce držel vrhací nůž, připravený zarazit ho divochovi mezi žebra, kdyby se mě přece jen pokusil přechytračit. Ve chvíli, kdy uslyšel přicházející vojáky, přikývl. Zašeptal pár chraplavých slov, kterým jsem nerozuměl, jeho ženy v mžiku sbalily výstroj a než jsem se stačil nadechnout, pluli po proudu pryč. Nechal jsem je být a pokračoval v cestě.

Helmu, štít a těžký prošíváný kabát jsem dávno odložil. Nestály za námahu spojenou s jejich nošením. Plížil jsem se džunglí, jak nejtíšeji jsem mohl, a měl jsem stále silnější pocit, že už nejsem

sám. Byl to list pohupující se ve špatném rytmu, divný zápach ve vzduchu nebo mihnutí se temného stínu někde na periferii vidění. Trvalo to celý den. Vrhli se na nás, až když jsme se chystali utábořit. Kdyby počkali do setmění, dopadli bychom mnohem hůř. Vynořili se z džungle jako mrštné opice, vyzbrojeni praky, foukačkami a lehkými ručně házenými šipkami s křídélky z balzového dřeva a otrávenými hroty z rostlinných trnů. Ty byly ze všeho nejhorší. Každý divošský bojovník jich měl celou náruč. Šipky létaly rychle a přesně až do vzdálenosti třiceti metrů.

Nepoužíval jsem meč, protože byl příliš těžký a proti drobným mrštným lidojedům neobratný. V absolutním tichu jsem bojoval dvěma noži a zadržoval přitom dech, abych zaslechl zákeřný svistot doprovázející let vrhacích šipek. Z trávy přede mnou se vynořil shrbený dlouhoruký stín s kamennou sekerou v ruce, současně jsem zaregistroval jemný šelest. Praštil jsem sebou do trávy, šipka se zabořila mému soupeři do hrudi. To už se na mě vrhl někdo zleva. Ze země jsem ho kopl do slabin. Odletěl pět metrů daleko a zůstal bez hnutí ležet. Další pestře pomalovaný bojovník na mě skočil jen se šipkou v ruce. Musel jsem obětovat nůž, abych byl rychlejší.

Srážka trvala sotva deset minut, ale když útok skočil, bylo nás o padesát méně a polovičce mrtvých chyběly hlavy. Byli to opravdu lovci lebek a na náš účet se jim podařil dobrý lov. Napočítali jsme jen dvanáct mrtvých divochů.

Když jsme pročesali okolí a vykáceli bezpečnostní prostor, odbelhal jsem se do středu tábora, abych byl co nejdále od zelené stěny, která hrozila nebezpečím. Jako průzkumník jsem byl našťěstí zbaven povinnosti držet hlídky. Rozhodl jsem se hned druhý den zmizet. Pokud jsem to dokázal posoudit, nezaútočilo jich na nás víc než třicet a my měli dvakrát tolik mrtvých a zraněných. Připadalo mi, že celou záležitost brali spíše jako nějaké

sportovní utkání, protože jsem zahlédl i děti a ženy. Nebo tady měla válka jiná pravidla a uřezávání hlav bylo jejich povinností. Nejhorší na všem bylo, že o pár kilometrů dále mohl čekat další kmen, který se už nemohl dočkat, až si to s námi rozdá. De Glow byl blázen, pokud se snažil probít do džungle bez podpory celé armády. Stavil jsem se na ošetřovně u Gausta. Otrávené šipy způsobily, že neměl téměř žádnou práci. Tvářil se zachmuřeně a vypadal sešle. Nabídl mi sklenku z voskem zapečetěné láhve. Byla to kořalka a po čertech silná. V místním podnebí jed, ale já jsem mu byl za toho panáka vděčný.

„Víte, co je zajímavé? Třetina mrtvých jsou důstojníci,“ řekl tiše.

Při řeči odvracel tvář, zahlédl jsem, že se mu oči lesknou slzami. Bylo zvláštní vidět plakat muže kvůli smrti a bolesti jiných cizích mužů. Gaust sem nepatřil – byl příliš citlivý pro válku a smrt. Možná byl dobrý lékař, který uměl přivádět na svět děti a pomáhat od malých bolestí, ale aby mu pod nožem umírali lidé, kterým se snažil amputovat končetiny zasažené jedovatým šípem, na to neměl.

„Důstojníci nosí přilby s chocholy. Asi se to divochům líbilo, a proto se na ně zaměřili.“

Na mé vysvětlení jen přikývl.

„Deset. Deset mi jich umřelo přímo pod rukama. U jednoho se zdálo, že jsem ho zachránil, ale potom ho během půlhodiny zabila nepředstavitelně rychlá sněť,“ opakoval mechanicky stále dokola.

Přinutil jsem ho vypít ještě jednu sklenku a uložil ho do hamaky. Před spánkem jsem se ještě prošel po táboře a navštívil zbrojírnu. Zbraně mrtvých ještě nebyly rozebrány, všichni byli příliš unavení. V hromadě jsem našel svůj starý meč. Vzal jsem si ho a vrátil se ke své ložnici. U důstojnického stanu někdo stál a pozoroval mě. Byla už téměř tma, nevěnoval jsem mu pozornost. To byla chyba.

Chystal jsem se utéct hned za rozbřesku, protože za tmy jsem se džunglí jít neodvážil. Vzbudili mě ještě před svítáním. Deset lidí, všichni s tasenými meč, velel jim Horowitz. I na něm se džungle podepsala. Tváře měl propadlé, poštípaný krk si rozškrábal do krve. Koledoval si, aby mu do ranek nějaká potvora nakladla vajíčka.

„Odevzdejte zbraň!“ přikázal mi.

Netušil jsem, co to znamená, proto jsem poslechl.

Předvedli mě před velitelský stan, předčasný budíček už vyhnal většinu mužů z jejich sítí.

I de Glow už byl vzhůru, nevypadal rozespale ani vztekle. Měl svůj standardní odměřený výraz.

„Pane generále, tento muž ukradl důstojníkovi jeho zbraň. Zde!“ přednesl Horowitz své obvinění a podal de Glowovi můj meč, který jsem si večer vzal z hromady po padlých.

De Glow přelétl zbraň letným pohledem.

„Komu ten meč patří?“

Mlčel jsem, protože podle předpisů nesmí obyčejný voják mluvit s vyšším důstojníkem bez vyzvání a Horowitz by mě stejně přerušil. Doufal jsem, že teď se vše vysvětlí. Nijak jsem se neprovinil, zachoval jsem se přesně podle vojenského zvyklostního práva.

„Je můj, pane!“ přihlásil se k vlastnictví plešatý kapitán a vykročil o krok vpřed z hloučku.

Třásl se zimnicí a očividně nevěděl, co říká. Trpěl žlutou horečkou v poslední stádiu a byl už zřejmě v deliriu. Horowitz mu mohl namluvit cokoliv.

„To není pravda!“ vykřikl jsem a vzápětí jsem ležel na zemi sražený ranami dřevěného obušku ze dvou stran. Nečekal jsem, že Horowitz své lidi tak pečlivě instruoval, a promeškal jsem tak poslední příležitost k úniku.

„Deset ran karabáčem,“ vyřkl de Glow bez mrknutí oka rozsudek a vrátil se do stanu.

Deset ran vojenským karabáčem s železnými trny rozseká maso až na kost, z kůže nezůstane vůbec nic. Slabším lidem silnější rána někdy přerazí páteř. V prostředí, kde sebemenší oděrka hrozila infekcí a snětí a kde se vám v mase hemžily larvy cizopasníků, to byl jistý rozsudek smrti, který se vyrovnal inkvizičnímu mučení.

Bez okolků mě přivázal za ruce k břevnu a zdvihli do výše, abych se nohama nedotýkal země. Gaust se pokoušel protestovat, ale zbytečně. Kapitána, jehož prohlášení mě odsoudilo, museli odnést do ordinace, protože ztratil vědomí.

„Chcípneš, ty bastarde!“ zašeptal mi do ucha Horowitz, když mi kontroloval pouta na rukou.

„Uvidíme,“ zavrčel jsem.

Místo odpovědi mi plivl do tváře.

Rodila se ve mně nenávisť. Horká a trpká nenávisť. Snažil jsem se ji přiživit, rozdmýchat v plamen, který by mě udržel při životě. Kdyby se mi nevysmíval, asi bych umřel už při bičování. Horowitz vybral pro exekuci svalnatého pořízka s nízkým čelem. S požitkem si zkoušel karabáč na kmeni vzrostlé palmy a mlsně se přitom olizoval. Železné háčky zanechávaly v kůře na prst hluboké rýhy. Přistihl jsem se, že na rozdrásanou kůru zírám s vyvalenýma očima. Gaust mi vložil mezi zuby kus dřeva. Prokousnutí jazyka mi v té chvíli připadalo naprosto bezvýznamné. Soustředil jsem se na Horowitzovu tvář a připravil se na první ránu. Nenáviděl jsem ho a chtěl jsem ho vidět umírat. Usmrkaného parchanta, který mě chtěl zabít jen kvůli svému pošramocenému sebevědomí. Bastarda, usmrkance, fakana. Při první ráně jsem sebou křečovitě škulbl, při druhé mi uniklo krátké zasténání. Při třetí jsem přestal vnímat svět, zůstal jen rozmazaný Horowitzův obličej. Při páté mi začaly téci slzy. Nebylo to bolestí, ale vztekem, že mi ubývají síly. Ještě při osmé jsem držel všechny svaly napnuté, abych si chránil páteř a důležité vnitřní orgány.

ny před zraňujícími železnými háčky. Devátou a desátou ránu si nepamatuji.

Probudilo mě bzučení much. Odporné a hlasité bzučení much. Chtěl jsem sebou šknout, abych jim zabránil naklást vajíčka do otevřených ran, ale nešlo to. Ležel jsem na břiše na něčem pevném. Báł jsem se, co přijde.

„Buďte v klidu, vojáku, dávám na vás pozor,“ zaslechl jsem Gaustův konejšivý hlas. „Žádnou havěť k vám nepustím.“

Ležel jsem pod moskytiérou a Gaust se staral o drobné mušky, které pronikly jemnou tkaninou.

„Je to dobrý, vojáku.“

Věděl jsem, že mi lže, protože mnou lomcovala zimnice, špatně jsem viděl a připadalo mi, jako bych se pokoušel dýchat vodu. Často jsem ztrácel vědomí, ale Gaust, alespoň pokud jsem věděl, o mě neustále pečoval. Kupodivu jsme stále tábořili na stejném místě. Bylo mi hůř a hůř. Gaust tvrdil, že třetího dne přichází krize. Horečka mi pomalu stravovala srdce. Někdy bilo rychle a jindy pomalu, puls, který jsem dřív ve chvílích napětí slyšel jako pravidelné dunění zvonu, se změnil v jemné šelestění. Nechtěl jsem umřít, veškerou svou vůlí jsem bojoval proti smrti, proti chorobě, proti otravě krve a proti parazitům, kteří se všude kolem mě hemžili. Nechtěl jsem umřít, nechtěl a nechtěl. Ne z touhy po životě, či kvůli lásce a jiným krásným věcem, které za to stojí. Nechtěl jsem umřít, protože jsem toužil vidět umírat někoho jiného. Třetího dne večer Gaust usnul. Bylo mi špatně, bylo mi zle, bylo mi nejhůř od chvíle, kdy mě zbičovali. Vnitřnostmi mi prostupoval chlad, jako bych už byl napůl mrtvý. Smířil jsem se se smrtí, ne však s prohrou.

Setmělo se, věčné bzučení ustalo a zdálo se mi, jako by se ochladilo. Zřejmě za to mohla horečka. Odhrnul jsem moskytiéru a postavil se. Gaust spal na židli se zakloněnou hlavou jen kousek ode mě. Připadal jsem si jako ze skla, napůl nehmotný, duch v hmot-

ném světě. Když jsem však prsty obemkl rukojeť karabáče, na němž ještě hnily kousky mých vlastních zad, část sil se mi vrátila. Dovrávorál jsem k důstojnickému stanu. Bylo mi jedno, jestli mě někdo uvidí. V druhé ruce jsem měl nůž a byl jsem připraven zabít. Horowitze jsem našel hned, spal u kraje. Udeřil jsem ho rukojetí karabáče do spánku. Škubl sebou a zvláčněl. Mrzelo by mě, kdybych ho zabil. Přehodil jsem si ho přes rameno a odnesl o kus dál do džungle. Pořád jsem si připadal jako papírová loutka, ale když jsem ho nesl, ani se mi nezdál těžký. Dal jsem mu roubík a přivázal ho vestoje ke stromu. Můj pohyb probudil spící hmyz, za chvíli kolem nás bzučela celá mračna much, moskytů a další havěti. Cítil jsem, jak mi usedají na rozbitá záda, ale bylo mi to jedno. Za chvíli si budou moci vybrat. Počkal jsem, až se Horowitz probere a pozná mě. Našel jsem kus světélkujícího tlejícího dřeva, abych se mu podíval do očí. Vypadal jako vyděšený králík. Nebylo mi ho líto. Ani trochu. Dal jsem se do toho. Karabáč v nočním klidu dopadal s mlaskavým zvukem. Při páté ráně vypadl Horowitzovi z úst roubík a začal křičet. Nepřestal jsem. Měl lepší výdrž než já a omdlel až při poslední, desáté ráně. Tma ožila pohybem, hlídky se snažily zjistit, co se děje. Bez skrývání jsem se vrátil do Gaustova stanu. Měl jsem štěstí. Buď mě nikdo neviděl, nebo mě nikdo vidět nechtěl.

Z mdlob jsem se probral až ráno, nade mnou stál de Glow.

„Mám důvodné podezření, že to udělal on,“ řekl někomu za mnou svým ledově klidným hlasem.

„Hrabě, bděl jsem nad ním celou noc. Netuším, co se mezi vašimi vojáky děje, ale tento muž neopustil stan. Navíc má smrt na jazyku. K tomu, co popisujete, by bylo třeba pěti silných mužů,“ protestoval Gaust.

Neměl pravdu ani v jedné věci. Neměl jsem smrt na jazyku. Sídlila mi v žaludku, ve střevech, v hlavě, prostě všude. Byl jsem jí prosáklý skrz naskrz.

„Věřím vám. Přinesou sem Horowitze. Udělejte pro něj vše, co bude ve vašich silách. Byl to slibný důstojník,“ pronesl de Glow po krátké pauze.

Udělal mi radost, že o něm mluvil v minulém čase.

Protože jsme oba potřebovali rovnou podložku, leželi jsme s Horowitzem vedle sebe. Jiný stůl v táboře nebyl. Krev, pot a hnis z nás stékaly a mísily se na vyhlazených dubových prknech, byli jsme si blízcí jako dva milenci. Náš stav byl obdobný, protože v noci se mi rány opět otevřely. Když jsem neslyšel jeho sténání, slyšel jsem své vlastní. Gaust na naše záda vyplýval poslední zbytek kořalky. Agonie trvala další tři dny, pak přišla nová krize a já kupodivu přežil. I Horowitz se probral. Dýchal mělce, žíly na zápěstí a krku měl naběhlé, puls sotva znatelný. Pozoroval mě napůl přičetným pohledem. Měl poraněný hrtan a díky tomu nikdo nerozuměl jeho blouznění.

„Jestli to přežiješ, nechám tě být,“ zašeptal jsem mu od ucha. Oči dostaly skelný lesk. Umřel.

„Jste hrdý na to, co jste udělal?“ zeptal se Gaust.

V temném koutě stanu jsem ho přehlédl. Během týdne, kdy jsem o sobě nevěděl, shodil snad deset kilogramů a už ani vzdáleně nepřipomínal blahobytného tlouštíka.

Pokřčil jsem rameny, ale jen lehce, protože jsem stále cítil všechny rány.

„Já pravidla téhle hry nevymýšlím. A pokud nechci umřít, musím se jimi řídit.“

Neodpověděl mi, jen zavřel oči a nepřestával vrtět hlavou.

Brzy jsem pochopil proč.

Zatímco jsem se dával dohromady, jsme se nepohnuli z místa ani o píd', protože de Glow se rozhodl vyčistit co nejširší prostor za našimi zády. Padesátičlenné oddíly za pomoci domorodých stopařů najatých na východě celé dva týdny pročesávali oblast o rozloze zhruba dvou set kilometrů čtverečních. Výsledkem celé

operace bylo pět zničených vesnic, celkem sto padesát zabitých nepřátel včetně žen a dětí a tři sta našich vlastních mrtvých. Dvě třetiny podlehly horečce, celkovému vyčerpání, uštknutí nebo nemocem, které nikdo nedokázal ani pojmenovat.

Ráno, než jsme se vydali na další pochod, měl de Glow krátký projev před nastoupenou jednotkou. Musel ho opakovat pětkrát, protože v džungli nebylo dost místa, kde bychom se mohli všichni shromáždit.

Mluvil o velké operaci armády, jejímž jsme prý předvojem. Naším úkolem bylo dojít až k LowGhace, přítoku FewGhaky, a tam vybudovat pevnost pro zásoby a jednotky, které se probíjejí po řece. De Glow mluvil svým typickým odtažitým způsobem bez špetky emocí. V jeho podání to vypadalo, že nás čeká pohodová procházka parkem, a ne minimálně dalších deset dní pochodu zeleným peklem.

De Glow byl možná arogantní hrabě, ale byl to vynikající taktik a stratég a v džungli se perfektně orientoval. Průzkumníci, kteří postupovali před pravidelnými jednotkami, pročešávali džungli v širokém vějíři; já jsem byl jedno z nejvzdálenější předsunutých tykadel. Po čase jsem zjistil, že než zástup neohrabaných lidí podráždí žahavé a bodavé obyvatele pralesa, lze hustým podrostem procházet bez větších problémů a nebezpečí. Pokud si člověk samozřejmě dával pozor a nerozšlápl hnízdo malých hádat, nebo neprotrhl síť chlupatých pavouků čekajících na kořist.

Džungle se stále měnila a během několika dnů jsme zjistili, že to, co jsme považovali za zelené peklo, bylo jen předpekli. Za další dva dny jsem měl chuť říct ráj. Mírně zvlněný terén byl rezervaný spoustou hlubokých údolí a strží. V jednu chvíli si člověk mýsl, že jde po rovině, a vzápětí zjistil, že se dívá na vrcholové větve stromů v propadlině před ním, na bizarně pokroucené, nemocně vyhlížející stromy utopené pod příkrovem okolní výše položené vegetace. Nikdy, ani na nejvyšším kopci nebo v okolí

nejhlubších údolí, jsme nespátřili slunce. Probíjeli jsme se nekonicím šerem, zbrocení neusychajícím potem. Oblohu dokonale zastíňovaly pralesní velikáni, život bujel všude kolem nás, nad námi i pod námi.

Den byl sotva v polovině, ale už jsem měl čím dál tím členitějšího terénu a neproniknutelnější džungle plné zuby. Nejprve jsem se zastavil, jen abych si odpočinul, potom jsem si však všiml dvou nedávno ulomených větví položených na zemi křížem přes sebe. Vypadalo to jako znamení. Kapka poutu mi sjela z čela na nos a spadla do trávy. Džungle přede mnou vypadala ještě o poznání tmavší než jinde, terén mírně klesal. Varování? Pro koho? Na mé nevyřčené otázky mi odpověděly vzrušené výkřiky a zvuky boje. Zřejmě jsme narazili na vesnici. Skrčil jsem se u paty velkého stromu a rozhlížel se. Boj brzy utichl, do zvuků pralesa se vkradl šelest. Blížil se a ozýval se z mnoha míst současně. V zelené spleti jsem zahlédl černé postavy. Domorodci prchali. Neutíkali nejkratší cestou pryč od nás, ale rovnoběžně s naší předsunutou linií. Dřepěl jsem s mečem v ruce, čepel jsem držel v trávě, aby se v příšeří neleskla. Byl jsem do pasu nahý, pokrytý potem a špínou, doufal jsem, že mě přehlédnou.

Tři divoši se zastavili na světlině kousek ode mě. Muž a dvě ženy, jedna nesla v náručí batole. Byli malí, vzrůstem připomínali spíš děti. Starší žena ukázala směrem za překřížené větve a něco zadrmlila. Muž jen nesouhlasně zavrčel, rozkopl znamení, vzal dítě a pokračoval původním směrem. Ovanul mě jejich charakteristický kořeněný tělesný pach a byli pryč. Neproběhli ode mě dál než půl metru.

Zaslechl jsem hlas polnice oznamující, že dnes se utáboříme o něco dříve.

Byl to pochmurný večer, divoši se bránili jen chvíli, ale i tak dostali jedovatými šípy patnáct lidí. V průběhu noci na hlídky něko-

likrát zaútočili a odnesli to další dva muži. Teď už jsme nemasakrovali napůl usedlé zemědělce, ale skutečné lovce lebek, lidojedy, pro které byl boj smyslem života. Šel jsem se podívat po Gaustovi.

Objevil jsem ho za zničenou chatrčí, právě kreslil. Vyhrabal ze země rostlinu s nepřírozně velkým zbytnělým kořenem a snažil se její vzhled znázornit do co nejmenších podrobností. Vypadal unaveně a přepadle, ale kreslil soustředěně a se zaujetím.

„Co jste objevil?“ vytrhl jsem ho z práce.

„Tahle bylina se jmenuje Aquoe Paetl a většina učenců tvrdí, že vůbec neexistuje. Trochu se podobá mandragoře, ale ta v tropech neroste. Podle některých starých knih výtažek z kořene pomáhá proti spoustě nemocí a čaj z listů prodlužuje život.“

Pozoroval jsem ho. Když mluvil o rostlinách a o tom, jak se s jejich pomocí dá pomáhat lidem, rázem vypadal mnohem méně ustaraně.

„Vyzkoušejte to. Čtvrtina tábora trpí horečkou nebo zimnicí,“ navrhl jsem.

„Ale já to nevím jistě – jen jsem to četl ve starých spisech. Může to být jed!“ protestoval.

„Většina z nás stejně umře. Každá pomoc je dobrá,“ řekl jsem mu a šel spát.

Uvědomil jsem si, proč jsem odložil svůj útěk. Nechtěl jsem zde nechat Gausta samotného. Bez mých občasných návštěv by se za chvíli zhroutil.

Ráno jsem zjistil, že Gaust celou noc pracoval a namíchal celé litry mastí. Dokonce je připravil několika různými způsoby, aby zjistil, co bude nejlépe pomáhat. Jeho elixíry kupodivu zabíraly a Gaust jen zářil. S každým mužem, kterému dokázal pomoci, se mu vracel elán. De Glow nařídil den odpočinku, aby mužstvo pořádně nabralo sil.

Přemýšlel jsem o zkřížených větvích a o důvodu, proč za ně divoši nechtěli jít. Byl jsem však příliš unavený, abych se sám

hnal někam dopředu. Měl jsem nepříjemný pocit, že ještě budu potřebovat veškerou svou energii, abych tohle dobrodružství ve zdraví přežil. Následujícího dne de Glow zavelel k dalšímu pochodu původním směrem, to znamenalo do oblasti označené zkříženými větvemi. Přestože to bylo proti řádům, požádal jsem ho o slyšení. Vzhledem k vysokým ztrátám v důstojnickém sboru mě povýšili na seržanta a mohl jsem si lehčí prohřešek dovolit.

De Glow mě mlčky vyslechl. Nebýt mokrých skvrn potu na jeho uniformě a rezavějících kovových knoflíků, vypadal by jako ukázkový kavalír. Já byl do půl pasu nahý, se dvěma noži za pasem, mačetou v koženém pouzdře na popruhu a mečem na zádech. Na uniformu už se tolik nedbalo jako na začátku. Ani to nešlo, protože látka ve vlhku hnila a trouchnivěla neskutečnou rychlostí.

„Rozuměl jsem vám, seržante,“ řekl pouze a propustil mě.

Rozkaz samozřejmě nezměnil.

Vyrazili jsme. Dal jsem si tu práci, abych předběhl další zvědy o sto metrů a doslova a do písmene po špičkách jsem postupoval vpřed. Nepřetržitě jsem se ohlížel, každou chvíli nasával vzduch nosem a naslouchal. Terén klesal a ještě více se setmělo, přestože podle nepolevujícího vedra panoval nad korunami stromů žár tropického dne. Sestupovali jsme do rozlehlého a hlubokého údolí. Odér džungle se změnil, půda změkla kobercem tlející vegetace. Až dosud jsme kráčeli po tvrdém povrchu, protože neskutečně rychlý růst i rozklad rostlin v deštném pralese neumožňoval nashromáždění rostlinných zbytků, jako to je v lesích mírného a severního pásu. Teď to bylo jiné. Podrostu ubývalo, až zůstala jen stromová patra vysoko nade mnou. Náhle jsem procházel černým sloupovým holých kmenů porostlých jemným chmýřím a hrboly cizopasných hub. Vrstva hnijících zbytků pod nohama se hemžila myriádami brouků a larev nejroztodivnějších tvarů. Věc kousek ode mě, kterou jsem považoval za balvan,

se s lupnutím rozpadla a uvolnila do prostoru oblak rychle se rozptylujících výtrusů. Pochopil jsem. Tady džungle trávila sama sebe. Bez slunečního světla, ve vlhku a temnu, získávaly navrch pomalé rozkladné procesy, houby a plísně cizopasily na všem živém. Šramocení drobných obyvatel tlející hmoty působilo v jinak naprostém tichu děsivě. Zdálo se mi, že i kyslíku je tu málo, a přistihl jsem se, jak lapám po dechu. Opatrně, abych se ničeho zbytečně nedotýkal a nic neporušil, jsem se kradl dál.

Nakonec jsme údolím prošli, ale stálo nás to život čtyřiceti mužů. Sedm jich zabila houba, kterou jsem viděl puknout, ostatní zemřeli jen tak, bez zjevné příčiny.

Během dalších tří dnů na nás dvakrát zaútočili divoši, podle válečného malování patřili pokaždé k jinému kmeni. Zbraně měli stejné: praky, foukačky, malé luky s otrávenými šípy, vrhací balsové šípky, kopí... a džungli. Ta jim pomáhala ze všeho nejvíce. Čtvrtý den ráno se objevili první ‚plesniví‘. Začínalo to nazelenalým kolečkem v místě, kde se člověk nakazil, většinou na pažích nebo na ramennou. Na omak bylo kolečko sametové a postupně se rozrůstalo. Lidé trpěli stále silnějšími křečovými návaly bolesti, až nebyli schopni chůze. V průběhu dvou dnů získala jejich pokožka nazelenalou barvu, a nakonec v bezvědomí umírali. Myslel jsem, že se Gaust každou chvílí zblázní. Ať dělal, co dělal, nic nepomáhalo. Nedokázal nakaženým ani ulehčit umírání. Na mé naléhání jednoho mrtvého otevřel. Všechny vnitřní orgány byly prorostlé sametově nazelenalou plísní. Ten večer seděl v mé hamace dlouho do noci. Zpočátku plakal, potom jen nesouvisle blekotal a třásl se. Byl to příliš citlivý člověk pro tenhle svět, lepší než my ostatní, a platil za to krutou daň. Dlužil jsem mu za svůj život a rád bych mu pomohl, ale netušil jsem jak. Tak jsem alespoň zůstal. Kdyby nebylo Gausta, dávno bych se otočil zpátky na sever a nechal de Glowa, ať si poradí, jak umí.

De Glow si dokázal vynutit kázeň ještě necelý týden. Reptání obyčejných vojáků se nepočítalo, protože mužstvo nadávalo tiše a jen když je nikdo neslyšel. Všiml jsem si však, že důstojníci se tváří stále zachmuřeněji a občas se po sobě dívají zkoumavými pohledy. Věděl jsem, že v okamžiku, kdy se naruší řetěz vojenského velení, kde de Glow zdvořile přikazuje důstojníkům, ti méně zdvořile, ale stále ještě poměrně slušně prohánějí seržanty, kteří už zcela bezohledně a bez skrupulí buzerují mužstvo, se celý zbytek naší jednotky rozpadne jako domeček z karet. Po dvou dnech pozorování jsem zjistil, kdo všechno patří ke konspirujícím důstojníkům. Soustředili se kolem šedovlasého kapitána, který řídil přeplavení FewGhaky. Zřejmě i jim se začal celý tenhle pochod do nitra džungle polykající lidské životy jako mravenečník mravence zajídat. Zatím jsme měli ztráty přes čtyřicet procent. Dost, aby se hrabě otočil a se ctí vrátil. Ani císař nebyl rád, když se se životy jeho vojáků plýtvalo jen kvůli taktickým cílům.

Vzpoura propukla dalšího dne ráno. Kapitán, doprovázený třemi dalšími důstojníky, čekal před stanem, až de Glow vyjde ven. Při příchodu hraběte obřadně zsalutoval a okamžitě spustil: „Pane, požadujeme návrat zpět do základního tábora.“

Mluvil jistě, beze stopy pochybností.

„Pro dnešní den jsem už rozkazy vydal,“ odpověděl mu klidně de Glow, přestože věděl, že tohle není pouhá debata mezi veliteli – ta by se odehrávala v ústraní, ne před obyčejnými vojáky.

Shromážděným důstojníkům nevěnoval žádnou pozornost, místo toho těkal očima po okolní džungli.

„Pokud nezměníte rozkazy, budu nucen vás zbavit velení,“ pokračoval kapitán, jako by byl na podobný obrat rozhovoru připraven.

„Zapomínáte, kdo má vyšší hodnost,“ řekl de Glow s vážnou tváří.

„Ne, pane. To je důvod, proč jsem vás nejdříve požádal. Máme důvodné podezření, že nejednáte podle rozkazů císaře. V tom případě mám právo a povinnost zbavit vás velení.“

Mužstvo se začalo shromažďovat okolo, ale všichni se drželi v ústraní, aby je nikdo nemohl s celou záležitostí spojit.

„A tohle podezření jste nabyl jak?“ zeptal se de Glow posměšně.

„Od chvíle, kdy jsme opustili základní tábor, jsme nedostali žádnou zprávu, nedostihl nás jediný kurýr a nepřivezli žádné zásoby.“

„Máme dostatečné množství proviantu,“ opáčil de Glow.

„Ano, vzhledem k našim vysokým ztrátám. Navíc jsme nebyli informováni, zda skupina, s níž se máme sejít na LowGhace, skutečně vyrazila. Bez ní je naše snažení zbytečné,“ pokračoval kapitán.

„Já jsem byl informován,“ řekl de Glow.

„Jak, pane?“

Hrabě sklouzl pohledem na muže před sebou. „Pokud už mi nemáte co říct, pusťte se do svých povinností, pane. Kázeňské důsledky z vaší neposlušnosti vyvodím později, až na to bude vhodnější doba,“ pokusil se ukončit rozhovor.

Kapitán zavrtěl hlavou.

„Tvrdil jste, že tahle operace je osobní aktivitou Jeho císařské Excelence, a citoval jste nám z jeho plánu. Prohledal jsem vaše věci, pane, a nenašel jsem vůbec nic. Žádné rozkazy, žádné seznamy hesel, žádné dokumenty, žádné výdejní příkazy pro vojenské sklady. Objevil jsem jen účty potvrzující, že částečně nesete náklady na celou výpravu sám. Zbavuji vás velení, pane!“ zakončil rázně.

De Glow ukročil levou nohou vzad, vzduchem zasvištěla štíhlá čepel v sérii oblouků, tři důstojníci šli okamžitě k zemi, jen kapitán se ještě držel na nohou, protože se stačil nouzově krýt levačkou. De Glow ukončil útok v nízké septimě. Dovolil kapi-

tánovi sáhnout po zbrani, a pak ho sekem šikmo vzhůru přes ruku stál. Coup de grace. Stejně jako ostatní muži jsem stál naprosto tiše. Netušil jsem, že je něco takového vůbec možné. Ti tři muži byli mrtví, ještě než utichlo šustění oceli tažené z kožené pochvy. De Glow byl skutečným mistrem v umění tasení meče.

„Tito důstojníci se dopustili vzpoury proti Jeho císařskému Veličenstvu a byli po právu podle vojenského zákona potrestáni. Je to varování i pro ostatní. Původ, hodnost – nic nerozhoduje. Císařská spravedlnost platí pro všechny. Za půlhodiny vyrážíme na pochod. Ještě někdo má nějaké pochybnosti?“ zeptal se de Glow a rozhlédl se po přítomných.

Důstojníci mu uhýbali pohledem, z dlouhého, mírně zakřiveného meče v jeho ruce ještě odkapávala krev. Měl jsem pochybnosti, ale nebyl jsem si jistý, zda bych mu je dokázal náležitě objasnit. Byl opravdu rychlý. Nejlepší šermíř, jakého jsem kdy viděl. A navíc jsem začal být zvědavý, o co tady vlastně jde.

Dál jsme se prodírali džunglí a nikdo nevěděl proč. Důstojníci už příliš nevěřili, že se máme na LowGhace spojit s dalšími císařskými oddíly, a jediný důvod, proč se podřizovali de Glowovu velení, byl strach. Strach z jeho meče a z toho, že bez něho by v džungli nepřežili ani chvíli. Skupina asi třiceti mužů se v noci pokusila o hromadný útěk. Ráno jsme našli jejich bezhlavé trupy rozházené okolo. Téměř každý druhý den se na nás vrhaly tlupy divokých obyvatel pralesa. Byli jako neviditelné stíny splývající s džunglí a stejně jedovatí jako její nejzákeřnější stvoření. De Glow přesto stále vypadal jako salónní švihák, kterému je možná občas trochu moc horko, ale jinak je vše v nejlepším pořádku. Spousta mužů v jeho klidu, rozvaze a schopnosti reagovat i na ty nejnenadálější změny situace viděla jedinou naději na záchranu a někteří se upnuli k myšlence, že se přece jen vše děje z vůle císaře a na konci strastiplné výpravy nás čeká bohatá odměna. Na rozdíl od ostatních jsem v de Glowově na odiv stavěné normál-

nosti viděl důkaz jeho naprostého šílenství. Nikdo duševně zdravý nemohl se stoickým klidem snášet permanentní čtyřicetistupňová vedra, stoprocentní vlhkost vzduchu, larvy cizopasníků, které se proháněly v útrokách a bylo jen otázkou času, kdy napadnou některý ze životně důležitých orgánů, jako jsou mozek, srdce nebo játra. Viděl jsem muže, kteří si s hnusem v očích drásali rány, aby si z masa dostali stále větší housenky požírající je zaživa, či naopak muže, kteří propadli naprosté apatii, zapomínali jíst a pít a umírali na přehřátí a dehydrataci. Jen de Glow se stále tvářil jako na narozeninovém plese Jeho císařské Excelence. Nakonec mě má zvědavost přešla a každou chvíli jsem přemýšlel, zda přece jen neudělám čelem vzad a nenechám de Glowa i se žalostným zbytkem jeho kdysi pyšné armády napospas zelené džungli kypící životem a smrtí. Zůstával jsem kvůli Gaustovi; bez mé pomoci by už dávno umřel. Zabili by ho divoši při některém z nespočetných útoků nebo by padl vyčerpáním, protože rovněž zapomínal jíst a pít. Veškerou vůli upřel k tomu, aby udržel při životě raněné a nemocné. Musel jsem ho obdivovat, přestože jeho snaha byla zcela zbytečná. Nikdo z mužů, kteří se dostali na ošetřovnu, nepřežil, protože džungle požírala raněné mnohem snadněji než zdravé. I když z nás už zcela zdravý nebyl nikdo. Mrtvých stále přibývalo a jednoho dne je zásobovací důstojník přestal počítat. To byl začátek definitivního rozkladu. Gaust téměř nespál, míchal své elixíry, otíral mužům zpocená čela, chránil je před hmyzem a staral se o ně, přestože sám padal únavou. Dělal pro ně přesně to, co pro mě, když mě ošetřoval po bičování. Jednou, když jsem se probudil únavou uprostřed noci, jsem ho zahlédl, jak při svitu olejové lampy kreslí další bylinu. Kdyby mi jen zachránil život, nechal bych ho tady a odešel. Jenomže já ho obdivoval. Byl naprosto neschopný přežít, nezpůsobilý pro tento svět, a přesto mi připadal lepší než většina lidí, které jsem kdy potkal. Připadal mi lepší než já sám. Jen

proto jsem zůstával, dával na něj pozor a dál pracoval pro šle-
ného de Glowa jako zvěd.

Že se k něčemu blížíme, se dalo odhadnout už půl dne pře-
dem. Vegetace zhoustla a stala se ještě neproniknutelnější než
dříve, opice vřeštěly silněji a bzucení všudypřítomného
hmyzu znemožňovalo běžný hovor. Byl jsem tak unavený, že
jsem ani neměl sílu uvažovat, co změny způsobilo. Jako už
milionkrát předtím jsem se rozmáchl mačetou, přeťal závěs
popínavých fíkovníků a postoupil o další krok kupředu. Pod
nohami mi začvachtalo bláto a po dalších deseti metrech jsem
poprvé po mnoha týdnech spatřil slunce. Okamžik jsem zů-
stal stát oslepený, než jsem se rozhlédl. Džungle nekončila,
pouze ji na dvě stě, tři sta metrů přerušila líná meandrující
řeka. Dorazili jsme k LowGhace. Voda měla načervenalou
barvu a jen uprostřed řečiště se daly rozeznat náznaky prou-
du. Ucítil jsem závan větru a okamžitě mě roztrásla zima. Na
druhém břehu se opět rozkládalo nekonečné zelené moře
džungle, přerušované tu a tam věžemi pralesních velikánů ty-
čících se do výšky stovky metrů. Terén za řekou mírně stou-
pal. Za sebou jsem slyšel lomození dalších mužů, někdo se po-
stavil vedle mě a vydechl: „Slunce.“

V životě jsem neslyšel říct jedině slovo s takovým nadšením
a radostí. Postupně jsme se všichni shromáždili na hranici
džungle a setrvali jsme ve zbožném mlčení.

„Vraťte se o kus zpět k tomu velkému datlovníku a rozbijte
tam tábor,“ přerušil klid de Glow.

Otočil jsem se k němu. Jeho se radost z dosažení cíle nedotkla
ani trochu. Po týdnech náročného putování se i na něm pode-
psala únava a vyčerpání, ale jinak se tvářil stále stejně bezvýraz-
ně. Někdo zaprotestoval, ale stačil jediný de Glowův pohled, aby
jakékoliv námitky ustaly. Vykročil jsem zpět. De Glow měl prav-
du, protože okolo vody musela být celá mračna moskytů. Večer

by nás sežrali zaživa. Navíc bychom po týdnech v horkém pekle všichni pravděpodobně prochladli.

Ležel jsem v hamace a pozoroval Gausta. Namáhavý pochod a strádání jeho pacientů ho zbavily životní energie, zbyl z něj jen stín bývalého optimistického tloušťíka. Přesto, když zaopatřil posledního nemocného, vytáhl skříňku s pergameny a psacími potřebami a začal překreslovat rostlinu, kterou někde našel už včera.

„Proč si neodpočínáte?“ zeptal jsem se.

Gaust ke mně zvedl oči.

„Nemůžu usnout. A když se mi to náhodou podaří, budí mě noční můry.“

Už dříve mi prozradil, že ho pronásledují přízraky všech lidí, které ošetřoval a kteří mu zemřeli pod rukama.

„Věříte de Glowovi? Že tady budeme budovat pevnost?“ zeptal jsem se.

Zavrtěl hlavou.

„Všichni umřeme.“

Možná měl pravdu, ale já jsem nechtěl, aby to tak dopadlo. Nechtěl jsem, aby jeden konkrétní člověk umřel.

Následující dva dny jsme stavěli vory. Zbylo nás padesát dva, z toho dvanáct v boje neschopném stavu. De Glow jako by si naši situaci vůbec neuvědomoval. Po třech dnech tvrdé práce jsme byli připraveni přeplavit se přes LowGhaku. Poslední zásoby jídla byly naložené na největším voru, čekali jsme na další ráno. Viděl jsem, že všichni, nejhloupější i nejstatečnější, se obávají okamžiku, kdy staneme na půdě, které se noha civilizovaného člověka ještě nikdy nedotkla.

Unavený seržant odtroubil večerku. Počkal jsem, dokud všichni neusnou. To, co jsem se chystal udělat, bylo šílené a nesmyslné, ale zdálo se mi to správné. Někteří lidé, jako de Glow nebo já, mohou klidně umřít někde v zelené džungli, ale jiní ne. Jsou

lidé, kterých není nikdy dost, kterých je škoda. Podle rozkazů jsme měli držet hlídky, ale když jsem kolem půlnoci zlomil uprostřed tábora větev, nikdo nezareagoval. Jednoho raněného po druhém jsem odtáhl na vor se zásobami. Většinou ani nezastěnali. Gausta jsem vzbudil, až když jsem skončil s přemístováním naší polní nemocnice. Probrat ho mi dalo spoustu práce, jeho spánek byl spíše hlubokým bezvědomím.

„Chlapi vás potřebují, přitížilo se jim,“ řekl jsem mu polohlasem.

Tahle informace se do jeho otupeného a na samotnou hranici šílenství zahnaného mozku dostala i přes clonu únavy a poslušně mě následoval.

„Nastupte si,“ přikázal jsem.

Poslechl. Až když jsem odrazil vor do proudu, pochopil, co zamýšlím.

„Za deset dní jste venku z džungle. Pošlu za vámi pár chlapů, kteří vám rádi pomohou,“ řekl jsem mu na rozloučenou. Potom ho pohltila tma.

Opatrně jsem budil zdravé muže. Všechny jsem bral Morfeovi stejným způsobem. Ostří nože jsem přiložil na krkavici, a potom jsem poklepal dotyčnému na rameno. Když jsem podle změny tepu srdce poznal, že se probouzí, zašeptal jsem: „Felčar utekl i s raněnými a zásobami. Možná by se ti líbilo je doprovázet.“

Muži, kteří přežili poslední týdny, měli možná mnoho vad, ale určitě nebyli hloupí a v umění přežít se vyznali dokonale. Jen jeden byl takový fanatik, že se pokusil vyhlásit poplach. Vykřácel přímo ve své houpací síti. Před svítáním nezbyl na břehu jediný vor. Spokojeně jsem se uložil na lůžko a pokusil se využít posledního zbytečku noci k odpočinku.

Vzbudil jsem se o něco později než de Glow. Přecházel po břehu jako lev v kleci a něco si nesrozumitelně mumlal.

„A vy jste nedezertoval proč?“ zeptal se, když mě uviděl přicházet.

Pokrčil jsem rameny.

„Asi mi nedůvěřovali.“

Chvíli mě pozoroval.

„Dobrá, seržante. Jsme zde poslední dva muži císařské armády, ale stále jste pod mým velením. Postavíme malý vor a přeplavíme se na druhý břeh.“

„Pokud mi s tím pomůžete...“ ušklíbl jsem se.

Pracovali jsme na voru celé tři dny, protože ve dvou se kmeny špatně tahaly. De Glow se činil za dva a jen díky jeho nasazení jsme vor postavili tak brzy. Bez potíží jsme se přepravili na druhou stranu. V rákosí u břehů bylo plno krokodýlů a já jen doufal, že si Gaust dal pozor.

Byl jsem čím dál zvědavější, co vysoce postaveného šlechtice nutilo prodírat se stále hlouběji do nitra džungle. Pokračovali jsme v cestě rychleji než kdykoliv před tím. De Glow vůbec nemluvil, ale s neomylnou přesností volil nejschůdnější cestu. Několikrát jsme se dokonce vyhnuli divochům, kteří křižovali džungli po vlastních loveckých stezkách. Možná byl šílený, ale byl schopný a musel jsem se snažit, abych mu stačil.

Deset dní po tom, co jsem Gausta a zbytek jednotky poslal na cestu domů, jsme se utábořili na miniaturní mýtině po padlém pralesním velikánu. Strom byl vyvrácený sotva pár týdnů, ale mýtina už začínala připomínat spleť křovin a keřů. Naše mačety si s mladými rostlinami bez problémů poradily. Celý den se mi zdálo, že je džungle trochu jiná. Přemýšlel jsem nad tím a až večer jsem zjistil, že mi připadá mladší. V tropickém deštném lese i ten největší pralesní velikán vyrostl za necelých sto let, ale tady mi chyběla komplexnost a rozmanitost keřového patra, která se vyvine až v průběhu staletí a tisíciletí. Proto jsem se před spánkem ještě vydal na menší procházku. Po zhruba třech stech met-

rech severním směrem jsem narazil na téměř dva metry vysoký terénní stupeň. Tma mi zabránila podrobně ho prozkoumat, ale zdál se mi příliš pravidelný, aby vznikl působením přírodních sil.

Vrátil jsem se do tábora. De Glow právě ulehal do sítě a přikrýval se moskytiérou. Už jsem se nedivil, proč netrpěl tolik jako my, obyčejní vojáci. Jeho moskytiéra byla vyrobena z tak jemné síťoviny, že jí skutečně nepronikl ani ten nejmenší hmyz.

„Proč jsme tady?“ zeptal jsem se.

Ticho bylo tak dlouhé, až jsem si myslel, že neodpoví.

„Vy nejste obyčejný seržant,“ řekl nakonec.

Nevěděl jsem, proč bych mu měl prozrazovat tajemství svého původu, ale na druhou stranu jsem si byl nějak jistý, že minimálně jeden z nás se odsud nevrátí. Proto jsem neměl zábrany si s ním trochu popovídat.

„A kdybych vám řekl, že ne?“ opáčil jsem.

Noční hmyz prokládal tmou svým unylým bzúčením. Když jsem stočil pohled směrem k zemi, viděl jsem desítky, možná stovky světélkujících útvarů. Přestože byla noc, džungle nežila o nic méně intenzivně než ve dne.

„Nepřekvapilo by mě to,“ odpověděl de Glow po další dlouhé odmlce.

„Pocházím ze šlechtické rodiny,“ přiznal jsem.

Nelhal jsem, ale nebyla to samozřejmě celá pravda. De Glow však byl spokojený.

„Víte, sloužil jsem císaři celou svou duší,“ začal a jeho ‚víte‘ znělo náhle mnohem zdvořileji. Zřejmě patřil k těm, kteří si myslí, že pouze šlechtici povstali z opice. Ostatní mají podle takových předky někde mezi požírajícími červy.

„Byl jsem jeden z jeho nejlepších generálů a přispěl jsem k jeho slávě jako žádný jiný.“

Napjatě jsem poslouchal, protože podle mých informací měl o sobě jako o jednom z nejlepších a nejpopulárnějších generálů

císařské armády mluvit v přítomném čase. Má trpělivost však nebyla k ničemu – de Glow usnul.

Ráno jsme rutinně zbourali tábor a vydali se na další cestu do nitra džungle. Měl jsem nepříjemný pocit, že nás někdo sleduje, ale přes veškerou snahu jsem neobjevil nejmenší stopu po cizí přítomnosti. Před polednem jsme dorazili k dalšímu terénnímu stupni, který se táhl rovnoběžně s prvním. De Glow se při jeho spatření na okamžik zarazil, ale nijak útvar nekomentoval. Postupovali jsme dál. Můj pocit, že máme v patách nezvané průvodce, sílil, ale stále jsem nedokázal zahlédnout ani stín. Před soumrakem jsme narazili na další stupeň. Tentokrát jsem si dal tu práci a bez ohledu na de Glowovo netrpělivé popohánění jsem ho prozkoumal. Když jsem odstranil vrstvu rostlin a hlíny, zjistil jsem, že stupeň kdysi dávno postavili lidé z pečlivě přitesaných kamenných kvádrů. Ke spánku jsme se uložili v tichu.

Ráno jsem měl pocit, jako by se ve vzduchu vznášel charakteristický kořeněný tělesný pach domorodců, ale opět jsem nenalezl jedinou stopu. Možná mi začínalo přeskakovat. Po dvou hodinách pochodu jsme narazili na čtvrtý obří schod. Tady bylo už na první pohled zřejmé, že jde o práci lidských rukou. Nezdržovali jsem se a postupovali dál. Džungle rychle měnila ráz. Pralesní obří vymizeli, míjeli jsme spoustu povalených stromů, kterým zjevně dělalo problémy pevně zakořenit. Po další hodině prosekávání se stále hustší bambusovou křovinatou džunglí jsme zastavili před pátým stupněm. Až dosud byly všechny rovnoběžné. Už jsem neměl nejmenší pochyby, že jde o jakési gigantické schodiště. De Glowovo sebeovládání se rozpouštělo jako led na slunci, téměř běžel. Nechal jsem ho. Občas jsem zahlédl nepřírozený pohyb větví, ale bylo to jedno. Ať nás sledoval kdokoliv, neměli jsme šanci mu utéci. Překonali jsme několik dalších stupňů. Pokaždé byly o něco nižší a blíž u sebe. Džungle rychle řídla, jako by se rostlinstvu nedostávalo živin. Nakonec jsme spatřili zdánlivě nekonečné schodiště stoupa-